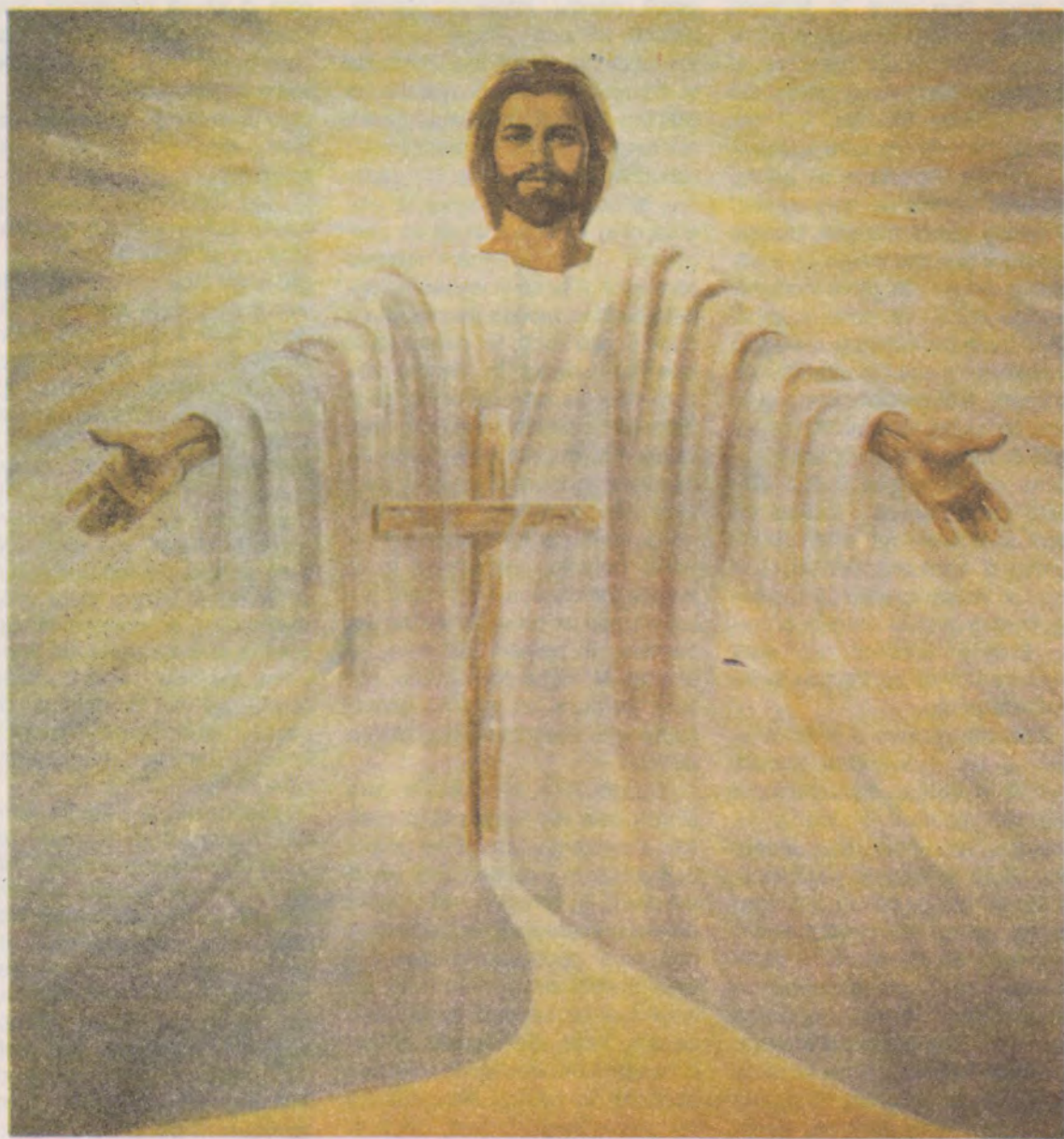

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXX

APRILIE 1993

PUTEREA ÎNVIERII LUI...!

VÂNT DE PRIMĂVARĂ

Sunteți adunați aici din multe țări și culturi. Îmi face plăcere să vă spun bun venit în Numele Domnului nostru. Sunteți o parte a ceea ce inspirația numește „o armată de tineri“. Aveți potențialul de a schimba Biserica. Voi trebuie să aduceți o putere specială în Misiunea Globală și să grăbiți revenirea lui Isus pe norii cerului, să puneți capăt mizeriei, durerii, opresiunii și suferinței pe care păcatul a adus-o în țările noastre. Biserica A.Z.Ș. vă dorește implicați în toate proiectele și realizările ei. Intellectul și energia voastră sunt necesare. Noi credem în voi și în ceea ce puteți deveni voi atunci când Domnul își va împlini făgăduința de a revărsa Duhul Său peste toată făptura, făcând ca tinerii și tinerele să aibă viziuni. Sunteți o comoară deosebită a Bisericii. Voi nu trebuie să fiți onorați, lăudați și apoi lăsați la o parte. Brațele Bisericii vă sunt deschise, ca să vă implice în încheierea lucrării.

Această întâlnire a voastră aș dori să fie o aventură socială deplină, o ocazie măreață de a face noi prieteni și de a vă cunoaște mai bine, dar, îndeosebi, să fie un timp de rugăciune, de studiu biblic, cu o nouă consacrare pentru Dumnezeu nostru și lucrarea Sa. Faceți ca ea să fie începutul revărsării deosebite a Duhului Sfânt pentru îndeplinirea sarcinii noastre globale. Pe voi nu vă cheamă doar biserica voastră, ci și Dumnezeu vostru. El spune: „Nu te-am trimis Eu? Nu te-am chemat Eu să ajungi în glorioasa primăvară a veșniciei, care să înceapă cu anul evanghelismului pentru tineret?“

Vechiul Israel se găsea în plină iarnă. Nu era o iarnă cu zăpadă și gheață. Temperatura nu era sub zero grade, dar spiritul lor era

în iarnă. Era un timp de mare dezamăgire pentru ei, un timp de răceală pentru întreaga națiune. Jud. 6, 21 zice: „Copiii lui Israel au făcut ce nu plăcea Domnului și Domnul i-a dat în mâinile lui Madian timp de șapte ani.“ Șapte ani lungi de iarnă. Madianiții erau triburi nomade și, timp de șapte ani, ei au trecut Iordanul la vremea când copiii lui Israel se pregăteau să strângă roadele câmpului. Așa că ei jefuiau holdele și pustiau recolta înainte să se mute în altă zonă. Și, pentru că ei invadau Israelul în fiecare an, oamenilor le era imposibil să-și hrănească familia. Una din inovațiile madianiților a fost folosirea cămășilor în luptă. Evreii nu știau cum să procedeze cu această nouă armă de luptă, așa că au văzut holdele, turmele și toată recolta lor decimată an după an. La vremea secerișului, ei se ascundeau în peșteri. Tot ceea ce plantau în câmp sau grădini era furat an după an, și asta pentru șapte ani. Foametea îi amenința direct.

Cu adevărat, era iarnă în țară și în inimile lor. Pentru ei, recolta era inexistentă, ca și în timpul înghețului. În experiența lui Israel era iarnă și totuși sosise timpul pentru primăvară. Există o dorință puternică pentru schimbare. Ei erau obosiți de a mai munci tot anul doar ca să vadă rodul muncii lor furat de aceste triburi nomade. Erau obosiți de a se mai ascunde în peșteri când tâlharii pe cămile intrau în țară. Dacă exista vreun popor care să dozească primăvara, acesta era Israelul.

Sunteți voi în iarna experienței voastre? Doriți primăvara pentru voi personal? Vă amenință tâlharii moderni până la descurajare? Vă pare uneori viitorul nesigur și în-

ceșosat? Țara vă pare cu adevărat pustie când vă gândiți cu cine o să vă căsătoriți? Sunteți nesiguri cu privire la meseria pe care o veți alege, sau experiența voastră personală nu este cea care trebuie și atunci vă simțiți rece din punct de vedere spiritual?

Jud. 6,6 spune: „Israel a ajuns foarte nenorocit din pricina lui Madian, și copiii lui Israel au strigat către Domnul“. Strigătul lor a fost auzit și este important să vedem dacă suntem și noi împovărați de iarnă. Domnul ascultă cererile noastre. Vers. 6-10 spun: „Când copiii lui Israel au strigat către Domnul, din pricina lui Madian, El le-a trimis un profet care a zis: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: 'Eu v-am scos din Egipt, din casa robiei. V-am scăpat din mâna egiptenilor și din mâna tuturor celor care vă asupreau, i-am izgonit dinaintea voastră și v-am dat vouă țara lor. V-am zis, Eu sunt Dumnezeu vostru, să nu vă închinați dumnezeilor amoniților în a căror țară locuiți. Dar voi n-ați ascultat glasul Meu!“

Dumnezeu le-a trimis un profet. Dumnezeu a răspuns rugăciunii lor trimițând un sol. Unii au gândit, poate, că profetul Domnului venise să le rezolve problema. „Da, avem un profet, deci, domnule profet, fă ceva cu madianiții aceștia! Grozav, iată profetul, să ne organizeze el ca să ne ocupăm de madianiți.“ Dar profetul nu a rezolvat problema. El doar le-a spus ce este greșit; ei nu îl ascultaseră pe Domnul. Ei nu se supuseseră Domnului. Profetul le-a spus: „...Dar voi nu ați ascultat glasul meu“. Vedeți, profetul nu le-a rezolvat problema și, într-un fel, el le-a spus ceea ce ei știau deja - că au o problemă.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 4/1993

ANUL LXX

Revista

CURIERUL ADVENTIST

este

organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:

DUMITRU POPA

Membrii comitetului
redacțional:

Adrian Bocăneanu

Lazăr Forray

Aron Moldovan

Dumitru Popa

Tehnoredactare:

Dumitru Popa

Culegere și

Tehnoredactare computerizată:

Iulia Corduneanu

Corectură:

Florica Gheciulescu

CUPRINS

- Puterea învierii Lui.....COP.1
- Vânt de primăvară.....COP.2
- Editorial.....PAG. 1
- Puterea învierii Lui.....PAG. 2
- Unde drumurile toate.....PAG. 4
- Comunitatea Adventistă.....PAG. 5
- Cina din umbra crucii.....PAG. 6
- Ce putem aștepta.....PAG. 7
- Astăzi sau împlinit.....PAG. 10
- Cine se întimidează.....PAG. 11
- Fac un singur lucru... PAG. 15
- Un Hristos Fals.....PAG. 19
- Sfârșit de cale.....COP. 3
- Nu este aici.....COP. 4

Casa de Editură și Tipografia
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL

Evenimentul de acum aproape două milenii de pe dealul Căpățâanii, eveniment cu implicații cosmice și veșnice, a marcat biruința iubirii și dreptății divine asupra urii, înălțării de sine și consecințelor nefaste ale păcatului. Este uluitoare acțiunea iubirii ce se jertfește.

Țintuit pe cruce între cer și pământ „Mântuitorul n-a scos nici un murmur de durere. Fața Sa a rămas calmă și senină, dar stropi mari de sudoare erau pe fruntea Lui. Nu s-a găsit - atunci - nici o inimă milostivă care să șteargă sudoarea morții de pe fruntea Sa. Nici un cuvânt de simpatie, nici o credincioșie statornică care să stea alături de inima Sa omenească. În timp ce soldații își aduceau la îndeplinire îngrozitoarea lor lucrare, Domnul Hristos Se ruga pentru vrăjmașii Săi: 'Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!'... Nici un blestem n-a fost rostit asupra celor ce-L tratau atât de aspru... El rosti numai o rugă pentru iertarea lor" (H.L.L. ed. 1981, pag. 739-740).

Se pare că n-am înțeles încă faptul că a fi creștin înseamnă să cunoști până la identificare pe Hristos. La porțile Damascului, Saul, fariselul cunoscător al Torei, a fost obligat de vidul existent în sufletul său să întrebe: „Cine ești Tu Doamne?” Și întreaga lui viață a închinat-o cunoașterii și slujirii lui Hristos cel răstignit (1 Cor. 2, 2).

„Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui...” acesta era programul vieții lui. Epistolele lui ne obligă să recunoaștem faptul că marele evanghelist Pavel aplica întocmai sfatul și porunca Domnului Hristos... „Faceți ucenici din toate neamurile și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Mat. 28, 19-20).

Avem datoria sfântă să-L cunoaștem pe El și să înțelegem iubirea Lui, datoria de a fi conlucrători cu cerul, oferind oamenilor posibilitatea împăcării cu Dumnezeu.

Sindromul statistic - în ceea ce privește intrarea în biserică - și lipsa unei profunde experiențe de trăire a adevărului mântuitor din partea celor dornici de a răspunde invitației Evangheliei sunt păgubitoare. Biserica nu este un pasaj de trecere, ea este locul în care trăim experiențele identificării cu Hristos, până când vom putea spune cu recunoștință și smerenie: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2, 20).

În ultimă analiză aceasta înseamnă certitudinea mântuirii. Avem datoria nu numai de a arăta oamenilor pe Hristos, ci și de a-i conduce la El, la Crucea Golgotei, unicul loc unde putem gusta bucuria odihnei și a păcii sufletului nostru (Mat. 11, 28-29).

D. Popa

PUTEREA ÎNVIERII LUI

Duminica Paștelui, o sărbătoare cu profunde rezonanțe în creștinism. Întâlnindu-mă cu unii dintre vecinii mei, i-am întrebat ce semnificație are pentru ei învierea Domnului Hristos? Vecinul căruia i-am pus această întrebare este un om respectabil, simpatic, tânăr, un om bine ancorat în viață.

„Ce semnificație? Leșirea lui Hristos din morți, la viață, mi-a răspuns el și... mai este ceva. O zi de odihnă, de relaxare.”

„Nici o semnificație spirituală, sufletească, nici o solie pentru noi cei de la sfârșitul celui de al șaselea mileniu?”

„Nu, nici una!”

O zi care a schimbat destinul neamului omenesc, o zi în care ați fost, poate, dintre puștii care v-ați dus la biserică, ați făcut o plimbare în natura ce îmbracă haina primăverii sau v-ați văzut liniștit de alte treburile.

„Doamne, de ce nu faci ceva ieșit din comun, ceva care să reamintească oamenilor de învierea Ta?”

Cu câțiva ani în urmă, în una dintre marile națiuni ale lumii, în mod paradoxal, programul T.V. din Ziua de Paști a prezentat un film documentar despre exterminarea evreilor. Șase milioane de evrei au pierit în acest holocaust. Duhorea morții răzbea parcă prin ecranul televizorului. Un supraviețuitor povestea despre un rabin ce, stând în șir în fața camerelor de gazare, se ruga: „Dumnezeule, arată-Ți puterea!”. Dar nu s-a întâmplat nimic și rabinul a pășit pragul în camera morții, strigând: „Nu există Dumnezeu!”. Ce program pentru Duminica învierii!

„Doamne, de ce nu-Ți folosești extraordinara Ta putere pentru a interveni și a-l ajuta pe oameni în astfel de împrejurări și situații dramatice?”

Desigur, această întrebare s-a găsit pe buzele multora atunci când s-au aflat în fața unei astfel de situații. Dar Dumnezeu n-a intervenit atunci când singurul și iubitorul Său Fiu a stat în fața morții, agonizând pe Cruce. Asemenea rabinului de la Aushwitz, Domnul Isus Hristos a trăit experiența uitării, a părăsirii de către Tatăl: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Mat. 27, 46). Când a murit și a fost îngropat, ucenicii Săi s-au simțit ca și când cerul s-ar fi prăbușit peste ei.

„Doamne, în loc să fi așteptat duminica învierii, ai fi putut să învii în mod dramatic chiar de pe crucea răstignirii Tale. Atunci Ți-ai fi înfrânt în mod spectaculos vrăjmașii, iar urmașii Tăi ar fi fost încântați și nu deprimați.”

Poate că - procedând astfel - Dumnezeu a dorit să ne arate că era pregătit să împartă cu noi experiența noastră umană și aceasta nu numai în activitatea vieții de fiecare zi, ci și în „somnul morții”, așa cum l-a numit Isus. În acel Sabat, El S-a odihnit în liniște în mormântul lui Iosif, așteptând momentul învierii, așa cum și noi așteptăm ziua cea glorioasă, când „însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorâ din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tes. 4, 16).

În timpurile Vechiului Testament, Iov a experimentat tragedia pierderii sănătății, a familiei sale și a tot ceea ce el a agonisit timp de o viață. Îndurerat și suferind cumplit, el a refuzat, totuși, să înceteze a mai nădăjdui. El spunea, ca un legământ: „Știu că Răscum-părătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ” (Iov 19, 27).

Asemenea lui Iov și Domnului Hristos, și noi putem trece prin suferințe și chiar prin moarte, având însă o credință ce nu poate fi zdruncinată nici chiar de

agonia durerii sau a extazului. Încercați prin sărăcie... sau belșug... Da! Dar zdruncinați în nădejdea noastră, Nu!

Asemenea caracterelor biblice, credința noastră se prinde de un Dumnezeu care Se descoperă pe Sine, nu printr-o baghetă magică, ci pășind alături de noi pe calea vieții. Când privim cu atenție fața Sa prietenoasă, vedem un Dumnezeu care a cunoscut bucuriile și necazurile noastre. Cineva care ne-a creat atât de minunat, așa cum este El, capabil să trăim o serie de emoții și, totuși, având capacitatea de a ști și a înțelege că iubirea Lui rămâne constantă, neschimbată, chiar și atunci când sentimentele noastre sunt oscilante, a declarat: „Niciodată n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi. Putem spune astfel cu îndrăzneală: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme; ce mi-ar putea face oamenilor?” (Evr. 13, 5. 6).

„Doamne, n-ai făcut cumva un plan ca să existe un martor ocular, un raport - document care să fie descoperit mai târziu, cu ocazia unor săpături arheologice?”

Să gândim puțin, cu mentalitatea omului firesc, asupra acestui eveniment. Dacă ai declara public intenția ta de a reveni la viață după ce ai fost îngropat, nu te-ai asigura pentru publicitate de prezența reporterilor T.V., precum și ai marilor ziare, care să imortalizeze, ca martori oculari, acest

dornic să atragă atenția opiniei publice asupra sa.

Singurii martori ai evenimentului ce a schimbat destinul omnirii, singurii care au văzut fulgerul de lumină strălucind în întunericul acelei prime duminici de Paști au fost niște soldați care, puțin mai târziu, în cursul aceleiași zile au fost amenințați cu moartea și mituiți ca să tacă.

„Doamne, mi se pare că ai lăsat să-Ți scape o minunată ocazie de a convinge lumea. Mă întreb... de ce oare ai făcut atâtea lucruri, într-un mod atât de liniștit și de nepublicitar?”

Domnul Hristos era conștient de faptul că ucenicii Săi nu erau mai buni decât ceilalți. Ei nu credeau, în mod categoric, ceea ce Scripturile și Învățătorul lor le spunea că are să se întâmple. Cea mai mare parte dintre ei s-au răspândit de la prima încercare cu care au fost confrunțați. Mai târziu, ei s-au baricadat în spatele ușilor încuiate, toate speranțele și ambițiile lor evaporându-se într-un nor de disperare și necredință.

Printre oamenii care au luat legătura cu El, pentru prima dată, după înviere, a fost o femeie cu un trecut nu atât recomandabil, Maria Magdalena. Poți să arunci oare vina pe ucenici, pentru că aceștia n-au dat crezare uluitoarei vești adusă de Maria Magdalena? Cine putea avea încredere în cuvântul ei?

Să reținem faptul că, la auzirea acestei vești, Petru și Ioan au

De asemenea, mă întreb cum arăta expresia feței Domnului Hristos când a privit la Petru, după ce acesta s-a lepădat de Domnul său în ceasul cercării, atunci când, la cântatul cocoșului, și-a adus aminte de declarația sa solemnă - că este gata să meargă cu Învățătorul său până la moarte - și când a făgăduit Domnului că poate conta pe el. Desigur, numai o privire plină de iubire și compasiune a putut să transforme blestemele sale în plâns de căință și să evite - în acest fel - o altă tragedie ca aceea a lui Iuda.

Să ne gândim la Toma, ucenicul Domnului, cel care - pentru a crede - a avut pretenția să se convingă personal de învierea Învățătorului lor. Ce a dorit oare Domnul să ne transmită atunci când a declarat: „Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut?” (Ioan 20, 29).

Printre aceștia s-au mai aflat Cleopa și prietenul său, care mergeau, cu sufletul împovărat și poticnindu-se adesea, pe drumul spre Emaus. Cu siguranță că ei au avut unicul privilegiu de a participa la o deosebit de minunată lectură biblică, după ce El li s-a alăturat, fără ca ei să-L recunoască pe Domnul Isus Hristos Cel Înviat din morți. În loc să prezinte, câteva dovezi puternice și apoi să Se facă cunoscut, Mântuitorul a folosit timp de mai bine două ore pentru a prezenta profețiile Vechiului Testament, care vorbeau despre Hristos, Mesia

• Dacă creștinul nu are grijă ca rugăciunea sa să facă să înceteze păcatul, atunci păcatul va face, cu siguranță, ca rugăciunea să înceteze în viața lui.

eveniment extraordinar? Aceasta ar asigura faima și renumele, atunci când mijloacele mass-media din lumea întreagă ar transmite evenimentul. Ca să nu mai vorbim despre puterea și influența pe care, cu siguranță, o va avea cel care revine la viață, în carne și oase și nu ca un duh, ca o stafie. Așa ar proceda orice om

plecat în fugă să se convingă personal - o dublă verificare - dacă ceea ce a spus Maria se confirmă. Ioan, mai tânăr fiind, a ajuns primul la mormânt, dar... a ezitat să intre înăuntru. Petru însă l-a ajuns din urmă și, gâfâind, trecând pe lângă el, a intrat în mormânt. Ce a simțit el și care a fost reacția lui atunci când a găsit mormântul gol?

și lucrarea Lui, despre lucrarea de mântuire - toate acestea fiind cuprinse în Cuvântul Scripturii.

„De ce nu le-ai spus atunci, imediat, că Tu erai Acela? Nu trebuia decât să li Te fi descoperit și ei aveau să creadă tot ceea ce le spuneai, fără să mai fie nevoie de un lung studiu biblic?”

Oare Domnul Hristos, procedând astfel, a căutat să ne arate că El dorește ca speranța și credința noastră să fie zidite pe o atență și profundă examinare a caracterului și autorității Sale, așa cum descoperim în paginile Sfințelor Scripturi?

Ce minunat privilegiu este acela de a folosi capacitățile pe care ni le-a dat Dumnezeu, așa cum făceau și cei din Berea, care „cerceau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa” (Fapte 17, 11) și ei au descoperit astfel că Isus Hristos este Dumnezeul Vechiului Testament.

Cu siguranță că așa vom fi mult mai binecuvântați decât Toma.

Asemenea lui Cleopa și prietenului său, inimile noastre ard înăuntrul nostru atunci când citim în Vechiul Testament și descoperim că Dumnezeu este drept, dar este și iubitor și îndelung răbdător, așa cum a fost cu poporul Israel în vechime, cum a fost cu ucenicii Săi în Noul Testament și așa cum este și cu noi astăzi.

De aceea, El a putut conlucra cu Petru, în ciuda declarației lui lăudăroase și a căderii sale profunde. Cu toate acestea, privirea Mântuitorului a fost caldă și plină de iubire.

Acum, încep să înțeleg mai bine de ce Maria Magdalena a fost prima la mormânt. „Cui i se iartă mult, iubește mult.” Ca și ceilalți, nici ea n-a înțeles bine misiunea Domnului Hristos. Un lucru însă ea l-a înțeles - și l-a înțeles bine - și anume că și o persoană cu o reputație ca a ei putea fi în siguranță alături de cineva ca El.

Fusese un Sabat destul de trist și fața ei era scăldată în lacrimi. Dar, prin pânda aceasta a lacrimilor ei, Domnul Vieții, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, arăta ca un grădinar. Aceasta însă numai până în clipa în care ea L-a auzit spunându-i pe nume. Cât de reconfortant este să știi că Isus Hristos a acordat o atenție deosebită, încrederii și iubirii ei. Atât de mare și puternică a fost a-

ceasta, încât Domnul S-a arătat ei mai întâi și nu lui Petru sau Ioan.

De asemenea, nu este lipsit de importanță să știm că Domnul Cel Înviat din morți a preferat să Se arate mai întâi oamenilor, ca ei personal să examineze dovezile și să descopere pentru ei faptul că El este persoana în care poți avea încredere. Cu toată puterea și autoritatea cerească ce-i stătea la dispoziție, El putea să găsească și o cale mai scurtă pentru a-i convinge pe oameni. Dacă ar fi folosit învierea Sa pentru o dramatică desfășurare a puterii Sale divine, atunci lumea ar fi fost forțată să-L recunoască ca Domn și Mântuitor. N-am fi avut de ales. Dar cât de minunat este faptul că El a ales să ne copleșească cu puterea și slava Sa. Cât de mi-

nunat e că El ne-a îngăduit să răspundem iubirii Sale dătătoare de viață, în felul și modul nostru unic și personal, asemenea Mariei, lui Petru, Cleopa, și lui Toma.

Îți mulțumesc, Doamne, pentru o înviere ce demonstrează puterea iubirii Tale și slava caracterului Tău și pentru că mi-ai îngăduit, așa cum ai îngăduit lui Toma, să spun plin de credință, de temere și adorare:

„Domnul meu și Dumnezeul meu!”.

D. West
Traducere și adaptare,
D. Popa

UNDE

DRUMURILE

TOATE

Unde drumurile toate
Par să intre-n întuneric,
Strânge temerea-ntr-o rugă
Și, din slab, devii puternic.

Unde ochiul nu răzbește
Zările să le pătrundă,
Ai o candelă, credința,
Depărtării să răspundă.

Unde brațu-ntins nu trece
Mai înalt prin vâlul ceții,
Vine-o mână de apleacă
Pân'la tine pomul vieții.

Unde plânsul te lovește
Lacrîma devine mare,
Strop de Golgota ajunge
Sfânt izvor de alinare.

Unde, când strâmtoarea crește,
Nu e ușă de scăpare,
Vezi, deasupra ta veghează
Ceru-ntreg pentru salvare.

Pascu Paul

COMUNITATEA ADVENTISTĂ DE LA CANAL (2)

Continuăm, în numărul de față, relatarea evenimentelor ce au dus la existența unei comunități adventiste în cel mai crud loc al „Gulagului” românesc, „Canalul Dunăre - Marea Neagră”.

Trebuie să recunosc că adventiștii dădeau mare bătaie de cap administrației zonei canalului în care lucrau.

În primul rând, era problema mâncării. Munca era istovitoare, condițiile de viață erau sub orice nivel. De fapt, erau condiții de exterminare fizică. Sute de mii de morminte sunt presărate în anonimul de-a lungul acestui canal. Pentru adventiști, era problema mâncării de la „cazan”.

În al doilea rând, era problema schimburilor doi și trei de vinerea și a schimburilor unu și doi de Sâmbăta. În aceste schimburi, brigăzile ieșeau la lucru cu efectivul descompletat. Adventiștii nu intrau în coloană, nu mergeau la lucru.

Pentru remedierea acestei situații, cât și pentru a nu mai raporta „superiorilor” faptul că brigăzile de „sclavi” ies la lucru cu efectivul descompletat, ceea ce le aducea reproșul din partea acestora, s-a format o brigadă numai de adventiști. Brigada aceasta s-a bucurat de un respect deosebit din partea tuturor, datorită integrității celor ce o compuneau. Ca ajutor de brigadier a fost numit un adventist-reformist, Macovei Ioan, un om de caracter și plin de omenie, căruia îi păstrează o plăcută amintire.

Constituirea brigăzii adventiștilor a rezolvat unele probleme cu

care ne confruntăm. În ceea ce privește problema mâncării, s-a găsit o oarecare rezolvare - pe care s-o numim „ciclică”.

Brigadierul, mai marele peste noi, se „plângea” administrației că adventiștii nu pot consuma mâncarea gătită cu untură de porc.

La Colonia „Poarta Albă” se găseau atunci în stoc 200 butoaie de untură de porc, a câte 200 kg. fiecare. Atunci s-a dat dispoziție ca, pentru brigada adventiștilor, mâncarea de la cazan să fie luată mai înainte de a se pune în ea prăjeala cu untură de porc. Aceasta... a durat câteva zile. Apoi... s-a folosit ulei neprăjit, ce se pune în mâncare, iar după câteva zile s-a pus din nou ulei prăjit. A durat, de asemenea, câteva zile, după care s-a folosit untura. Ca urmare, adventiștii au mâncat câteva zile numai pâine goală. Desigur, aceasta făcea ca randamentul muncii să scadă. Atunci, brigadierul se plângea iarăși mai marilor lui și ciclul se relua.

Da, făgăduința lui Dumnezeu este categorică: „Pâinea și apa nu vă vor lipsi”. Cât de recunoscător sunt lui Dumnezeu pentru faptul că El își împlinește făgăduințele!

Faptul că întreaga brigadă a adventiștilor era într-o baracă ne-a dat posibilitatea să ne chibzuim cum trebuie și să se poată vedea deosebirea dintre cei ce sunt ai lui Dumnezeu și cei care, până și în aceste situații dramatice, erau refractari și chiar împotriviți lui Dumnezeu.

În aceste condiții, am format grupe de studiu și rugăciune,

alcătuite la libera alegere a celor prezenți. Se făceau - din memorie - studii profunde din Cuvântul lui Dumnezeu. Era o comuniune pe verticală și pe orizontală. De fapt, aceste „Seminarii biblice” ne-au ținut în putere și implicit în viață.

Tratați ca niște „paria”, insuficient hrăniți, depunând o muncă fizică istovitoare, am rezistat datorită acestei legături cu Dumnezeu și cu bogăția Cuvântului Său, datorită faptului că eram conștienți că ne găseam acolo pentru credințioșia pe care fiecare creștin, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuia s-o manifeste.

Acum, după trecerea anilor, greutățile de atunci s-au estompat, au devenit amintiri și au trecut. Dar n-au fost ușoare pentru cei care le-au trăit.

Mi-aduc aminte că în iarna anilor 1952 - 1953 am răcit și am fost internat la dispensarul lagărului - cald, mâncare de regim, odihnă... Într-o seară, este adus la dispensar un „bulgăre” uman înghețat bocnă. Era fratele Custoș Koloman, un băiat slăbuț, care avea o condamnare de unsprezece ani, pentru nesupunere la ordinele superiorului (adică, călca Sabatul). Băiatul scapă de această condamnare ca urmare a unei grațieri. Odată eliberat, este din nou încorporat, din nou condamnat la șapte ani temniță, pentru nesupunere, pentru credințioșia lui față de „credința dată sfinților odată pentru totdeauna”.

- Continuare în pag. a 20-a -

CINA DIN UMBRA CRUCII!

Ultima seară, înainte de evenimentele ce L-au dus pe Golgota, Domnul Isus Hristos a petrecut-o în cercul cel intim al ucenicilor Săi. Era prima zi a Praznicului Azimilor și au servit cu toții Paștele în casa unui prieten.

Fără pregătiri deosebite, într-o cameră pusă la dispoziție pentru acea ocazie, fără slugi, Isus Hristos Se plecă în fața lor să le spele picioarele, ca apoi să-i ridice mai sus, mai aproape de El.

Îl privesc îngândurați cum ia o pâine și o binecuvântează, așa cum a făcut și în alte dăți. Acum însă, frângerea pâinii avea o semnificație deosebită. Ea simboliza frângerea trupului Său, act ispășitor, pentru iertarea tuturor celor ce aveau să creadă în El. Împărtășirea din pâinea și vinul Sfintei Cine era un simbol al primirii Lui ca Mântuitor personal.

El avea să moară pentru noi!

Câți dintre noi Îl vom accepta ca Mântuitor?

Cina Domnului rămâne o orânduire sfântă, cu semnificații bogate.

Dacă la nașterea Sa o lumină a răsărit în miez de noapte, la moartea Lui un întuneric dens a învăluit, în miezul zilei, pământul. Păcatele omenirii, păcatele noastre, au făcut ca strălucirea de pe fața Tatălui să fie acoperită cu un văl impenetrabil. Domnul vieții moare, de moartea celui vinovat, deși în viața Sa, ca Fiu al Omului, nu s-a găsit vină.

Golgota scoate în evidență trei mari adevăruri cu privire la noi, cu privire la Dumnezeu și cu privire la Scumpul nostru Mântuitor.

Cu privire la noi: Păcatul trebuie să ne fie deosebit de „păcătoș”, de oribil. Crucea Golgotei și suferințele îndurate de Fiul lui Dumnezeu demonstrează - dacă mai este nevoie - acest lucru. Nu putem sta în fața crucii de pe Golgota fără să nu cădem la pământ și să rostim marcați de vinovăție: „Domnul meu și Dumnezeul meu!”

Cu privire la Dumnezeu: Dragostea divină S-a materializat la cruce. El a plătit pentru noi, cu sângele Său, vinovăția noastră, pentru ca noi să putem trăi... veșnic. Prin sângele Lui suntem tămăduiți.

Cu privire la Hristos: El, pentru că ne-a iubit, ne-a iubit până la capăt. El ne-a răscumplat și ne-a spus: „Iertate îți sunt păcatele. Du-te, dar să nu mai păcătuiești!”

Păcatul trebuie căutat și tratat acolo, în cămărilor intime ale inimii omeniești. Motivul pentru care, adesea, noi nu credem că păcatul provoacă mânia lui Dumnezeu se datorește, în parte, faptului că el nu provoacă în noi mânie și deznădejde. Ca să putem aprecia cum se cuvine valoarea îndurării lui Dumnezeu, trebuie să fim conștienți de grozăvia și murdăria păcatului,

căci, în ultimă analiză, păcatul este ceea ce ne desparte de Creator, ne „ascunde Fața Lui și-L împiedică să ne asculte” (Is. 59, 2).

Jertfa ispășitoare a Domnului Hristos pe crucea Golgotei este singurul temei pe baza căruia Dumnezeu ne iartă păcatele, căci acolo, la cruce, Dumnezeu a plătit în Isus Hristos întreaga datorie a neamului omenesc. Și nu există o bucurie mai mare și mai profundă ca bucuria celui iertat, eliberat de povara păcatului și a morții.

Într-o biserică din Italia se află o pictură ce Îl reprezintă pe Domnul Hristos răstignit pe cruce. Ceea ce dă valoare acestei opere de artă este viziunea pe care a avut-o pictorul atunci când a pictat acest tablou. În spatele Celui crucificat, se află o altă Persoană, pictată în planul al doilea. Atunci când piroanele străpung mâinile Mântuitorului, cuiul trece prin ambele mâini: mâna Domnului Hristos întinsă pe lemnul crucii și mâna lui Dumnezeu Tatăl, din planul al doilea. Sulița care a străpuns coasta lui Isus trece și împunge și coasta Celui din spatele Său, coasta lui Dumnezeu.

CE A REALIZAT DUMNEZEIREA PE CRUCE?

Ceea ce a făcut Dumnezeu în Isus Hristos a fost ca prin jertfa crucii să ne salveze, să ne desco-

(Continuare în pag. 18)

În zilele noastre se vorbește tot mai mult de anul 2000. Mulți credincioși susțin ideea că în anul 2000 se va încheia istoria acestui pământ și Domnul Hristos va veni a doua oară.

Întrebând pe unii dintre acești credincioși asupra temeiniciei care stă la baza acestei afirmații, unii m-au privit mirați, compătindu-mă pentru necredința mea în apropiata revenire a Domnului Hristos.

Eu cred că „doctrina despre a doua venire a Domnului Hristos este nota dominantă a Sfintei Scripturi”. Eu cred în toate făgăduințele făcute de Isus cu privire la acest eveniment. Știu că „revenirea lui Hristos este făgăduită în Biblie în 1846 de locuri. Vechiul Testament vorbește despre ea de 1527 de ori, iar Noul Testament de 319 ori. Aceasta este doctrina cea mai specifică a creștinismului și formează nota dominantă a credinței sale”. (Manualul Doctrinelor Biblice, p. 131-132).

Mai cred că „aceia care veghează în vederea venirii Domnului își curăță sufletele prin ascultare de adevăr. Ei leagă veghea stăruitoare de o activitate zeloasă” (Idem p. 132).

Cred, de asemenea, în toate semnele care vestesc apropiata împlinire a acestui eveniment mareț.

Cred că revenirea Domnului Hristos va fi reală, personală și vizibilă, așa cum a fost înălțarea Sa la ceruri. Când Se va întoarce

Isus, neprihăniții aflați în stare de moarte vor învia și, împreună cu dreptii care sunt în viață, vor fi glorificați, intrând în ceruri. Împlinirea aproape totală a profețiilor importante, în condițiile actuale de pe pământ, indică iminența venirii Domnului Hristos.

Cred că „fără gândul întâlnirii cu Domnul Hristos ne-ar absorbi lumea păcatului, nefiind capabili să ne înălțăm la cele cerești și spirituale și să învingem înclinațiile firești care împiedică lucrarea sfințirii vieții noastre prin Duhul Sfânt”.

Cred că „fără speranța revenirii Domnului Hristos, fiind încolțiți de dureri, boli și insuccese, nu am vedea finalitatea strădaniilor zilnice, căci ne-am rezuma numai la simpla întreținere zilnică a unei vieți imperfecte; dar în lumina speranței advențe întrezărim că „osteneala noastră nu este zadarnică” (1 Cor. 15,58).

„În istoria bisericească, găsim că perioadele de intensă așteptare escatologică au fost totdeauna momentele proeminente ale creștinismului: comunitatea apostolică, Reformațiunea, pietismul, mișcarea adventă, căci, de fapt, creștinismul propriu-zis este cel cu caracter escatologic. Creștinismul stă sau cade împreună cu această doctrină. Prin ea se oferă lumii o speranță. Fără escatologie, creștinismul ar deveni o religie culturală, muzeală, depășită, o religie oarecare printre celelalte religii din lume” (Idem, p.135-136).

Dar, în legătură cu acest eveniment, care trebuie să fie cheia de boltă a predicării noastre, eu mai cred și precizarea pe care o face Domnul Hristos în Evangheliile: „Despre ziua aceea, și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Mat. 24,36; Marcu 13,32, etc).

În pofida acestui avertisment clar al Domnului Hristos, în legătură cu fixarea de către așteptătorii Săi a anului, zilei sau ceasului arătării Lui, în toate timpurile au fost credincioși pe care i-a preocupat în mod deosebit data exactă a revenirii Sale. Generația apostolică a fost convinsă că va fi martora acestui eveniment sublim. Începând cu secolul al doilea, unii creștini au așteptat „parusia”, ziua apariției în glorie și mărire a Domnului Hristos, la o dată fixă.

Istoria bisericească menționează mai multe date fixe, la care anumiți credincioși L-au așteptat pe Isus. Astfel, El a fost așteptat în anii 381, 500, 1000, 1260, 1335, 1369, 1400, 1492, 1533, 1569, 1647, 1651, 1734, 1836, precum și în anii 1844, 1914 etc...

Inspirația divină ne avertizează să ne ferim de asemenea greșeli, deoarece acestea nu servesc în mod pozitiv cauza lucrării lui Dumnezeu, ci sunt în detrimentul ei. „De repetate ori fuseseră fixate termene pentru venirea Domnului și impuse fraților să le creadă; dar Domnul îmi arată că toate acele

2000
CE PUTEM AȘTEPTA DE LA ANUL...

*„ABONAȚI-VĂ LA
CURIERUL ADVENTIST,
ORGANUL OFICIAL AL BISERICII
NOASTRE.
NICI UN SLUJBAȘ AL BISERICII,
NICI O FAMILIE,
NICI O COMUNITATE, FĂRĂ
CURIERUL ADVENTIST“*

termene vor trece, căci înainte de venirea Domnului trebuie să aibă loc timpul strămtorării și că orice termen fixat și care avea să treacă n-avea să aducă decât slăbirea credinței poporului lui Dumnezeu. Din cauza aceasta am fost învinuită că eu aș fi servul cel rău, care zice în inima sa: 'Domnul n-are să vină încă multă vreme' (Exp.Viz. p. 31, 1).

În cartea Tragedia Veacurilor, citim, de asemenea: „Cu cât se fixează de mai multe ori câte o anumită dată pentru a doua venire și cu cât o așa învățătură se răspândește în cercuri mai largi, cu atât mai bine sunt servite planurile Satanei. După ce a trecut timpul fixat, Satana a provocat batjocura și disprețul asupra celor ce-au așteptat acest eveniment și, în felul acesta, a aruncat ocară asupra mării mișcări advente din anii 1843 și 1844. Aceia care stăruiesc în această mare rătăcire până la urmă vor stabili, pentru o dată prea îndepărtată în viitor, venirea lui Hristos. În felul acesta, vor fi făcuți să se bazeze pe o siguranță falsă și mulți nu se vor trezi la realitate decât atunci

când va fi prea târziu" (T.V. ed. 1989 pag. 418-419).

Cei care susțin venirea Domnului Hristos în anul 2000 se bazează pe anumite citate, tot din cartea Tragedia Veacurilor, a căror interpretare o forțează, neținând seama de contextul acestora. Iată-le, pe scurt:

„Timp de șase mii de ani a continuat lupta cea mare; Fiul lui Dumnezeu împreună cu solii cerești au fost în luptă cu puterea celui rău, pentru a avertiza, a lumina și a salva pe fiii oamenilor..." (T.V. p. 602,1).

„Timp de șase mii de ani lucrarea de răzvrătire a Satanei 'a făcut pământul să tremure'. El 'a făcut pământul ca un pustiu și a nimicit cetățile de pe el. Și n-a deschis închisoarea captivilor'. Timp de șase mii de ani temnița lui a primit pe poporul lui Dumnezeu și l-ar fi ținut totdeauna în robie, dar Hristos a sfărâmat lanțurile și a eliberat pe prizonieri" (Idem p. 605, 1).

„Lucrarea de nimicire a Satanei s-a sfârșit pentru totdeauna. Timp de șase mii de ani și-a făcut voia, umplînd pământul de vai și

producând durere în tot Universul. Toată creațiunea a gemut și s-a chinuit în durere. Acum, fapăturile lui Dumnezeu sunt pentru totdeauna liberate de prezența și de ispitirile lui. „Tot pământul se bucură acum de odihnă și de pace; izbucnesc oamenii cei drekți în cântece de veselie" (Isaia 14,7) (Idem p. 617, 2).

Susținătorii revenirii Domnului Hristos în anul 2000 - din cei 6000 amintiți de mai multe ori în citatele de mai sus - aplică aceste citate la „anul sabatic" din Vechiul Testament. „Când veți intra în țara pe care vi-o dau, pământul să se odihnească, să țină un Sabat în cinstea Domnului. Șase ani să-ți semeni ogorul, șase ani să-ți tai via și să strângi roadele. Dar anul al șaptelea să fie un Sabat, o vreme de odihnă pentru pământ, un Sabat ținut în cinstea Domnului; în anul acela să nu-ți semeni ogorul, și să nu-ți tai via... acesta să fie un an de odihnă pentru pământ" (Lev. 25,2-5).

Anul sabatic din Vechiul Testament era expresia purtării de grijă a lui Dumnezeu pentru cei săraci. Legea lui Dumnezeu da celui sărac dreptul la o anumită parte din produsele pământului. La fiecare al șaptelea an, erau luate măsuri pentru îngrijirea celor săraci. Produsul acestui an trebuia pus la dispoziția străinilor, orfanilor, văduvelor și chiar animalelor pământului (Exod 23,10-11).

Deci, respectarea anului sabatic trebuia să fie atât în folosul pământului, cît și al poporului. De asemenea, în anul sabatic și sclavii evrei trebuia puși în libertate, dar nu trebuia lăsați liberi, fără mijloace. Pentru cel sărac, anul al șaptelea era anul de răscumpărare sau de grațiere a datoriilor sale.

• Ceea ce are valoare înaintea lui Dumnezeu este podoaba lăuntrică, frumusețea spiritului, cuvântul blând și considerația plină de atenție pentru alții.

E.G.White, C.G./429

„Dumnezeu dorea să pună stavilă iubirii nesățioase după avere și putere. Rânduielele puse de Dumnezeu serveau egalității sociale. Instituția anului sabatic și îndeosebi a anului jubiliar puneau din nou în rândulială, în cea mai mare măsură, ceea ce se întâmplase rău, între timp, în viața socială și politică a națiunii. Legea dependenței reciproce trebuia să străbată toate clasele societății. Diversitatea împrejurărilor exterioare este unul din mijloacele prin care Dumnezeu pune caracterul la încercare și caută să-l dezvolte” (P.P./ed. 1988, p. 125 - 132).

În tot Noul Testament nu găsim nici o paralelă între anul sabatic și venirea Domnului Hristos a doua oară. Cei care se străduiesc să facă această analogie forțază atât textul biblic, cât și cel al Spiritului Profetic. Anul sabatic apărea la o dată fixă, o dată calendaristică, nefiind nevoie de speculații, presupuneri și deducții. Când însă Domnul Hristos vorbește despre revenirea Sa, El o prezintă în toate Evangheliile însoțită de „elementul surpriză”. Făcând paralela dintre potop și revenirea Sa, a spus: „Și n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți; tot așa va fi și la venirea Fiului Omului” (Mat. 24,39). Antediluvienii cunoșteau foarte bine că va avea loc evenimentul potopului, dar ei nu știau data exactă când urmau să se rupă izvoarele adâncului celui mare și să se deschidă stăvilarele cerurilor (Gen. 7,11). De aceea Isus spunea, referindu-Se la revenirea Sa: „De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Mat. 24,44).

Concluzia parabolei celor zece fecioare este la fel: „Vegheați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului” (Mat. 25,13).

În Marcu 13,36-37, citim: „Vegheați... ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dor-

mind. Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!”.

Luca 21,35: „Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului”.

Apostolul Pavel spune: „Pen-

dispoziție mai poate să mai fie zece sau o sută de ani, dar poate fi și o săptămână, o lună sau un an. De aceea, fiecare creștin să fie treaz și să vegheze”.

Cînd soția lui Billy Graham a citit manuscrisul soțului ei „O

- Dumnezeu Se retrage din viața acelor care nu se roagă.
- Cine obișnuiește să se roage, trebuie să aibă grijă să nu păcătuiască.

tru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea” (1 Tes. 5,2).

Iar apostolul Petru spune, de asemenea: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț” (2 Petru 3,10).

În Apoc. 16, 15, citim: „Iată Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea”.

Deci, ce putem aștepta de la anul 2000?

Lumea occidentală a început deja să se pregătească pentru un eveniment care va avea loc peste aproximativ 10 ani, și anume: comemorarea a două mii de ani de la nașterea Domnului Hristos. S-au instituit chiar comisii care să se ocupe de plănuirea și realizarea festivităților legate de acest eveniment. Artiștii din toate domeniile se iau la întrecere ca să primească contracte pentru lucrări contemporane, care să stimuleze ochiul și auzul.

Ne găsim deci în pragul unei aniversări milenare! În cercul savanților, al celor ce scrutează și caută să înțeleagă viitorul și al politicianilor, se fac deja pronosticuri în legătură cu apropierea celui de al treilea mileniu. Cu decenii în urmă, oamenii mai simpli declarau cu convingere: „Am scris 'o mie', dar 'mii' nu vom mai scrie”.

Billy Graham, pastorul baptist, scria următoarele: „Generația în care trăim se deosebește fundamental de toate generațiile anterioare. Timpul care ne mai stă la

lume în flăcări”, a exclamat: „Dacă Hristos nu vine curând, atunci va trebui să se scuze în fața locuitorilor Sodomei și Gomorei.”

Fratele Robert H Pierson, fost președinte al Conferinței Generale, în cartea sa „Good-bye Planet Earth”, în legătură cu anul 2000 scria următoarele: „Eu nu afirm că Isus va reveni în anul 2000, nici chiar că evenimentul acesta va avea loc în jurul anului 2000. Data revenirii Domnului Hristos este în mâna lui Dumnezeu și aceasta poate avea loc și înainte de anul 2000. Când noi vedem stricăciunea morală de pe pământ și epuizarea mijloacelor și a rezervelor necesare de întreținere a vieții, scăderea valorilor morale necesare la menținerea civilizației, putem pune îndreptățita întrebare: oare mai rabdă Dumnezeu 20-30 de ani răutatea și răzvrătirea omului împotriva unui Dumnezeu al iubirii? Dar și hotărârea aceasta să o lăsăm pe seama lui Dumnezeu. Ceea ce aș dori să accentuez, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, este faptul că aceste evenimente ne spun nouă tuturor că Dumnezeu are o solie cu totul deosebită pentru noi, pe care trebuie s-o cercetăm, fiind foarte atenți la toate așteptările Lui față de noi”.

Deci, ce va aduce anul 2000 pentru noi? În dorința de a răs-

- (Continuare în pag. 12) -

ASTĂZI S-AU ÎMPIINIT CUVINTELE ACESTEA...!

Venind în Nazaret, unde fusese crescut, Domnul Hristos a prezentat, din cartea prorocului Isaia, coordonatele lucrării Sale, ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al omului.

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia și orbilor căpătarea vederii: să dea drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului”. Apoi a zis celor prezenți: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit”.

Când, pe 27 decembrie 1992, la penitenciarul din Aiud a avut loc un program festiv cu cei 120 de deținuți care au participat timp de un an de zile la cursurile de educație morală și religioasă, am mulțumit cerului, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este plin de putere și se împlinește sub ochii noștri.

Acest program festiv a fost susținut de acești neobișnuiți cursanți. Iată câteva din declarațiile lor:

- „Noi am ajuns în închisoare, pentru că nu L-am cunoscut pe Dumnezeu și poruncile Lui. Dar, la aceste cursuri religioase, am înțeles că Isus a murit și pentru noi. Că El ne poate ierta de păcatele săvârșite. Mulțumesc lui Dumnezeu că aici, în închisoare, L-am cunoscut pe Domnul Hristos, pe care îl rugăm să ne ierte, și ne pare rău de tot ceea ce am făcut. Dorim să facem și noi parte din biserica Sa, dorim să fim și noi mântuiți, ca să fim cu El în ceruri” (Cosută Costel - condamnat la 2 ani pentru înșelăciune).

- „Necunoscând pe Dumnezeu, am comis un omor. Aici, la închisoare, participând la aceste cursuri de religie, am învățat că porunca a șasea spune să nu ucizi. Regret profund păcatul meu, dar mulțumesc lui Dumnezeu Tatăl, mulțumesc Cerului că Domnul Hristos a murit și pentru mine. Îl rog să

mă ierte” (Creț Viorel - Condamnat 12 ani pentru omor).

- „Părinții mei nu m-au învățat religie, nu m-au învățat poruncile lui Dumnezeu. Fiind

într-un anturaj de tineri fără Dumnezeu, am început să fur, ca să am bani. Așa am ajuns un hoț și am ajuns la închisoare. Aici am luat parte la cursul de educație morală și religioasă, ținut de Biserica Adventistă. Am primit o Biblie, am învățat din ea să nu pofdesc și să nu-mi însușesc ceea ce nu este al meu. Să nu mai fur. Mă rog lui Dumnezeu ca El să mă ierte și să fiu și eu mântuit” (Stoica Crăciun - condamnat la 3 ani pentru furt).

- „Eu am ajuns la închisoare, pentru că am comis tâlhărie. Până acum n-am citit Biblia și n-am avut cunoștință de religie. Dar mulțumesc lui Dumnezeu că aici, la închisoare, am urmat aceste cursuri, am primit o Biblie și L-am cunoscut pe Domnul Hristos care Și-a dat viața pentru mine. De aici înainte, doresc să urmez exemplul Său de dăruire și de a face bine oamenilor. Așa să-mi ajute Dumnezeu!” (Cotea Daniel - condamnat 8 ani pentru tâlhărie).

- „Am fost un ateu, un om înrăit. Nu am vrut să știu de Dumnezeu. Aici, la închisoare, am primit o Carte... La început nu i-am dat atenție, dar, pe parcurs, am început să citesc din ea și m-a captivat. Am descoperit astfel adevărul și pe Isus Hristos, Salvatorul și Mântuitorul Meu. Am început să urmez la adunarea fraților adventiști. Așteptam cu mare bucurie să ne întâlnim pentru a studia Biblia. Astfel, o pace sufletească s-a lăsat asupra mea și mă simt fericit că L-am găsit pe Isus, că pot fi iertat de păcatele mele și mântuit” (Sorescu Constantin - în curs de judecată).

Din inimi mișcate de Duhul lui Dumnezeu s-au înălțat mulțumiri și s-au vărsat lacrimi de căință și părere de rău.

Mulțumim Tatălui Cerească care ne-a ajutat ca, timp de un an să prezentăm Cuvântul lui Dumnezeu celor dornici să-L cunoască, celor ce - din cauza fărădelegilor - stau în spatele gratiilor, privați de libertate, dar în fața cărora s-a deschis drumul cunoașterii lui Dumnezeu și al pocăinței. Mulțumim și conducerii penitenciarului, care ne-a sprijinit în efortul nostru. Bunul Dumnezeu să ajute ca sămânța semănată să aducă rod.

Aurel Stănoiu

Ochii săi revarsă potop de lumină și strălucesc cu intensitatea slavei ce o reflectă. Cuvintele sale vin, la început mai sacadat, apoi într-o impresiionantă și deliberată cadență. Tonul său este muzical și răscolitor. Înfațișarea sa inspiră încredere. Gesturile lui sînt dramatice. Convingerile lui sînt prea pline de autoritate, ca să fie numai omenești. Această ființă este scăldată parcă în aura misterioasă a Duhului.

Este oare descrierea de mai sus un tablou corect al unui evanghelist? În unele cazuri da. Să ni-l imaginăm pe Ioan Botezătorul în locul său retras din pustia pe care a transformat-o într-un auditoriu. Să auzim cuvintele lui pline de patos. Să privim fețele celor din mulțimea ce-l asculta și care l-ar fi salutat ca pe împăratul lor (vezi D.A. 178-179). Apoi să ne așezăm în atmosfera încărcată, în care predica lui Petru, din Ziua Cincizecimii, a făcut ca 3000 de persoane să ia hotărârea să se boteze. După aceasta, să ascultăm vocea blândă și melodică a bătrînului ucenic Ioan, adresându-se bisericii persecutate și vorbindu-i despre iubitul său Mântuitor. Să simțim puterea mărturiei lui, atunci când cerea credincioșilor să stea tari (A.A./568, 569).

Predicarea are, într-adevăr, putere dacă este controlată de Duhul Sfânt. Indiscutabil, forța simplă, clară a Cuvântului predicat este aceea care a investit aceste imagini cu o astfel de putere și longevitate. Din nefericire, tendința de comparare a capacităților cuiva cu aceste amintiri pline de romantism are o influență foarte debilitantă, pe care nimeni nu poate să o calculeze.

Cînd ne gândim la evanghelizare, ne vine, probabil, în minte cineva, cu o personalitate atrăgătoare. Dumnezeu a înzestrat pe unii cu daruri ce par a fi supranaturale. Se pare că unii ca aceștia au fost născuți cu o limbă de argint, unși să fie vorbitori publici. Dar unii evangheliști de succes resping un asemenea clișeu. În mod clar, ei nu au calități oratorice la superlativ, nu au nici un dar charismatic. Și totuși, acești muritori simpli transmit solia Evangheliei destul de convingător, pentru a-i conduce pe oameni la Hristos. Dimpotrivă, unele persoane capabile, cu multe daruri, și-au însușit multe aspecte ale lucrării de slujire, fără să aibă succes în câștigarea de suflete. Se pare că secretul succesului evanghelist nu stă în posedarea unor talente extraordinare.

IMAGINI NEMĂGULITOARE

Alte imagini despre predicare, la fel de puternice ca și cele de mai sus, dar mai puțin măgulitoare, sunt în memoria multor pastori și membri din comunități. Recent, televangheliștii au făcut mărturisiri despre corupția din spatele acestor legen-

CINE SE INTIMIDEAZĂ DE EVANGHELIZARE?

Walter Pearson

re imagini. Dureroasele lor mărturisiri au făcut să fie cam jenat să fii asociat cu evanghelizarea. În unele cercuri se consideră că ar fi mai bine pentru un politician să fie categorisit ca liberal, decât pentru un pastor să poarte titlul de „evangelist”.

Sunt unele imagini negative din zilele de demult, când vorbitori elegant îmbrăcați, ce vorbeau despre foc și pucioasă, își ridicau corturile și-i somau pe păcătoși să se pocăiască, în timp ce ei strângeau darurile de bună voie ale acestora. Faima acestor evangheliști și-a arătat șubrezenia, slăbiciunea ei, care a fost prinsă în titlurile ziarelor și prezentată pe ecran. Rezultatul? O atitudine contradictorie față de evangheliism, care a fost și este tot atât de devastatoare ca și tendința de a zeifica pe evangheliști.

IMAGINEA BIBLICĂ

Noi trebuie să desprindem adevărul din ceea ce cunoaștem despre predicarea evanghelică. Despuțată de mit, predicarea evanghelică rămâne un instrument relevant și puternic în câștigarea de suflete. Evangheliismul nu trebuie să fie concesionat, dat acelor care s-ar părea că sunt, în mod deosebit, înzestrați și nici n-ar trebui să fie refuzat din cauza unor imagini negative. Însoțite de o chemare la consacrare, majoritatea predicilor bine pregătite și având ca centru pe Isus Hristos pot aduce pe oameni la luarea unei hotărâri. Elementele ce dau scânteia succesului au puțin de-a face cu chemarea, cu îndemânarea oratorică sau cu o teorie complicată. Duhul Sfânt are cheia inimii omenești, îndemnând-o să ia o hotărâre. Mănuitorul de finanțe etiopian a răspuns, oarecum, la puținele cuvinte ale lui Filip (Fapte 8, 26-39), demonstrând că Cineva, invizibil și supranatural, dă putere procesului de câștigare de suflete.

Domnul Isus este Modelul nostru pentru predicarea și învățarea evanghelică. Minunile Sa-

le de vindecare a celor bolnavi și învierea din morți, sunt legate de minunile vestirii adevărului. Istoria bisericii este plină de exemple ale unor răspunsuri uimitoare față de o lucrare de predicare inspirată. Alan Walker prefațează cartea sa „Evangelistic Preaching” (Predicarea Evanghelică) cu o succintă și impunătoare enumerare a acestui fel eficient de comunicare (p. 7-8).

Puțini pastori sunt aceia care ar îndrăzni să pună sub semnul întrebării eficiența sau importanța predicării evanghelice. Totuși, mulți o văd ca o specialitate care să fie lăsată pe seama profesioniștilor, pe care ei să-i invite în comunitate, din când în când. Cererile se înscriu pe o lungă listă, așteptând cu răbdare sosirea evanghelistului.

Fără îndoială că unii sunt, în adevăr, mai dotați decât alții în domeniul evanghelizării publice. Calitățile ce se cer pentru organizarea și conducerea unui mare efort evanghelic sunt, pe bună dreptate, unice. Dar cum putem stabili cine are aceste talente, dacă considerăm că numai puțini sunt aleși, ca fiind calificați să vestească Evanghelia prin predicare?

TEAMA DE EȘEC

O reală dorință de a vesti Evanghelia nu poate fi despărțită de chemarea la slujba Evangheliei. Recunoașterea acestui lucru va susține și va întări lucrarea noastră evanghelică. Austin Phelps definește predica ca fiind o adresare orală către mintea maselor, având ca subiect adevărul religios conținut în Sfintele Scripturi și tratat în mod îngrijit, urmărind convingerea acestora. (Austin Phelps, *The Theory of Preaching*, p. 11). Puțini pastori ar contesta această declarație, totuși înțelegerea generală a predicării evanghelice are destul bagaj neesențial pentru a deveni o potențială descurajare.

Predicarea evanghelică este unică numai pentru faptul că ea cheamă la o imediată predare, lucru ce poate fi realizat. Walker

sugerează faptul că alte tipuri de predicare pot informa, întări credința, motiva sau inspira, fără să caute să realizeze consacrarea celor în cauză (Idem 72, 73). Dar predicarea evanghelică cere un răspuns. Lipsa apelului pentru un răspuns din partea celorlalte tipuri de predicare reprezintă, poate, un ajutor dat vorbitorului. Nimeni nu poate aprecia cu exactitate impactul unei predici asupra ascultătorilor, în afară de faptul că ea cuprinde o invitație sau chemare a Evangheliei. Răspunsul sau lipsa unui răspuns la apelul la consacrare poate fi sau o validare a lucrării sau poate fi stînjenoare.

Nici o ființă omenească, rațională, nu se bucură să-și asume riscul de a fi, în mod public, într-o

---

CE PUTEM AȘTEPTA DE LA ANUL 2000?

- (Urmare din pag. 9) -

punde la această întrebare cripitică, este bine să rămânem în cadrul ocrotitor al celor ce ne sunt descoperite. Să ne ferim de speculații. Să ne ferim de a afirma sau de a citi ceva ce nu este scris în Biblie. Să nu dogmatizăm asupra domeniului neimplinit al profeției. În schimb, să citim mereu și mereu, cu foarte mare atenție, pasajele biblice în legătură cu revenirea Domnului Hristos. Cu toată pretenția noastră de escatologi și cunoscători ai profețiilor, nu suntem scutiți de „elementul surpriză” în legătură cu evenimentul acesta. „Ziua Domnului va veni ca un hoț, noaptea” (1 Tes. 5,2).

Această afirmație este valabilă și pentru anul 2000 și pentru fiecare zi până în anul 2000. Ea este valabilă până va veni Isus! Să-L așteptăm, să ne pregătim, să lucrăm și să grăbim venirea acestei zile, să veghem, să fim treji, să fim gata!

Pastor,
Aurel Pălășan

situație jenantă. Dar apelul, chemarea evanghelistului, este făcut în numele și pentru Dumnezeu. Aceia care nu răspund chemării, apelului făcut de obicei, nu resping persoana sau personalitatea celui ce face acest apel. De fapt, persoana care adresează apelul în numele lui Dumnezeu trebuie să învețe să nu țină seama de aparentul insucces și, de asemenea, să reziste tentației de a accepta credit pentru un neîndoios succes. Nu trebuie ca să te simți zdrobit pentru ceea ce ar părea că este o respingere personală, dar nici nu trebuie să ne înălțăm peste ceea ce pare a fi un succes personal. Ambele greșeli pot fi fatale.

Walker mai sugerează, de asemenea, că minunea din Fapte 2, 6, când: „fiecare îi auzea (pe apostoli) vorbind în limba lui” (Fapte 2, 6) putea să fie o minune a auzirii, în loc să fie minunea „de a vorbi în alte limbi” (Idem 12, 13). Dacă Duhul Sfânt a tradus „în aer” soliiile ce au adus un influx atât de dramatic de noi credincioși, atunci același Duh Sfânt trebuie să fie responsabil pentru conținutul și dinamica comunicării evanghelistice. Sarcina succesului, în termenii rostirii soliei sau răspunsului la solie, nu trebuie să fie considerată ca fiind numai a celui ce comunică solia.

Un Dumnezeu care vorbește prin gura măgăriței lui Balaam și al Căruia Singur Născut putea să primească laude de la pietre, la triumfala Lui intrare în Ierusalim, nu poate să fie pus sub semnul întrebării în ceea ce privește capacitatea Sa de a transmite, de a comunica solii. Și nici slujitorii Săi n-ar trebui să considere că sunt fără putere atunci când vorbesc pentru El.

DILEMA EMOȚIEI

Un alt element, care reține pe unii de la activitatea de predicare evanghelistică, este teama de emoții. Unii pastori și membri sunt stânjeniți atunci când sentimentele sunt probate, atunci când se

face un apel la consacrare, considerând aceasta ca fiind sentimentalism. Este adevărat că predicarea evanghelistică poate, în mod intenționat sau neintenționat, să folosească greșit sentimentele, emoțiile. În timp ce declară că Evanghelia trebuie să fie

vestită cu putere și solemnitate, E.G.White avertizează pe evangheliști în legătură cu efectele apelurilor emoționante asupra unor minți mai puțin echilibrate sau lipsite de experiență (Evangelism, p. 611).

Cu toate acestea, emoția, sentimentul, rămâne important în evanghelizare. Având în vedere imensa valoare a darurilor pe care Evanghelia le oferă, Walker trage concluzia că „emoțiile reale, curate sunt inevitabile în lucrarea evanghelistică. După opinia sa, „oamenii nu pot fi mișcați fără ca sentimentele, emoțiile lor să nu fie atinse” (Walker p. 73). O supraestimare a rolului intelectului față de efectele emoționale, în lucrarea de predicare, poate rezulta, spune Phelps, „în cea mai lipsită de viață, cea mai monotona gândire originală” (Phelps, p. 104).

Problema își găsește, poate, cea mai bună soluție într-un echilibru etic, ce ia în considerație întreaga ființă. Ronald Sleeth identifică două poziții extreme. Una este strict emoțională și duce până la excluderea rațiunii, intelectului, iar cealaltă, numai rațională, intelectuală. Sleeth recomandă o combinație. El declară că sentimentele, emoțiile sunt în centrul acțiunii voinței și că ele trebuie să fie atinse, să se ajungă la ele, pentru a stimula răspunsul. Analiza sa cuprinde informarea rațiunii, a intelectului și un apel etic la emoții, la sentimente, notînd cu grijă deosebirile dintre emoții și emoționalism, între sentiment și sentimentalism (R.E. Sleeth Persuasive Preaching p. 57 - 61). În timp ce acela care transmite solia Evangheliei urmărește, în mod categoric, să înduplece, să convingă, cel care ascultă trebuie să fie bine informat când ia o hotărâre. Un emoționalism nereal, necorespunzător, uzurpă controlul ascultătorului asupra deciziei, avînd ca rezultat resentimente și subminează adevărata consacrare.

Tăria unei solii pline de putere prin Duhul Sfânt este atât de extraordinară, încât metodele neetice nu sunt necesare. Succesul nu vine nici prin tăria și nici prin puterea omenească.

CE POȚI SPUNE DESPRE TINE?

Noi am trecut prin unele din potențialele capcane ale lucrării evanghelice și a venit timpul să fac un apel la tine, la cel care citești acest articol, un apel la consacrare. Cercetează, te rog, următoarele sugestii, și consideră-le ca un apel.

1. VESTEȘTE EVANGHELIA PENTRU PROPRIA TA SUPRAVIEȘUIRE.

Phelps sugerează faptul că „boala lăuntrică cea mai dezastruoasă a pastorului este satisfacerea cu alte succese decât acela al salvării de suflete și de zidire a unei biserici sfințite”. Puține aspecte ale lucrării de slujire pot fi plăcute așa cum este predicarea Evangheliei. Emoțiile ce însoțesc lucrarea evanghelică nu au egal. Nimeni nu te poate jefui de bucuria, de buna dispoziție ce te cuprinde atunci când Duhul Sfânt ne dă tocmai acele cuvinte ce fac să se aprindă lumina în ochii unui suflet. Cel care vestește Evanghelia se află într-o poziție asemănătoare aceleia a Domnului Hristos, când El a înmulțit pâinile și peștii și a hrănit pe cei 5000 de oameni. Talentele relativ neimportante ale vorbitorului sunt multiplicare de către o Putere Supranaturală, capabilă să satisfacă nevoile ascultătorilor. Este un simțământ al conlucrării cu Divinitatea, simțământul de a fi con-

de prinși în dispute doctrinale neesențiale, în lupte eclesiastice și în nesfârșite căutări de a atinge țintele puse, încât ne pierdem entuziasmul pentru acele lucruri care au format cândva izvorul bucuriei noastre. Noi trebuie să redescoperim chemarea noastră și să reaprindem focul primei noastre iubiri; atunci vom putea să împărtășim și altora uimitorile noastre descoperiri.

Glen Asquith sugerează faptul că noi trebuie să ne luptăm cu noi înșine până când vom îmbrățișa și vom îndrăgi pentru totdeauna punctele de bază ale credinței, mai înainte să le putem predica cu o puternică convingere (G. H. Asquith, *Renwed Power for Preaching*, p. 32) că să dăm din nou atenție, să iubim și să fim iarăși mișcați de istoria mântuirii.

Supervoiajorii, care călătoresc de la o piață la alta făcând reclamă automobilelor și câștigând mulți bani, au să ne spună ceva. Entuziasmul... vinde. Cât entuziasm ai proiectat să ai pentru ultimul tău produs? Același entuziasm, cât simți că ai pentru produsul tău. Pentru Fred Craddock, până și cea mai de seamă convingere, care trebuie să-i cuprindă pe aceia care predică, este cunoașterea faptului că ceea ce ei spun are importanță" (F.B. Craddock, *Preaching*, p. 216). Și are! A proclama Evanghe-

serici ce are urgentă nevoie de conducere divină. În timp ce fiecare organizație, inclusiv biserica, trebuie să acționeze într-un mod asemănător cu cel folosit în afaceri, concepțiile zilnice ale corporației nu trebuie niciodată să-și spună cuvântul în abordarea de către noi a predicării Cuvântului lui Dumnezeu. Da, slujitorii lui Dumnezeu de astăzi trebuie să negocieze, cu mult tact, un compromis între grupurile ce sunt în opoziție atunci când conduc afacerile bisericii. Dar problemele reale ce amenință viitorul omenirii de pe această planetă și care amenință zi de zi pacea noastră au o altă abordare de la înălțimea amvonului. Timpurile pe care le trăim cer decretarea stării de urgență. Să luăm în considerație situația de urgență ce este mereu prezentă în solile profesilor din vechime și să ne întrebăm: Este lumea noastră atât de plină de iubire și morală, încât să nu mai fie nevoie să ne avertizăm ascultătorii? Situația noastră nu este mai puțin urgentă decât cea lăsată de o tornadă sau un uragan, când trebuie să se facă față nevoilor oamenilor.

Instrucțiuni clare și directive hotărâte sunt necesare și binevenite în cazuri de forță majoră. Chiar conducătorul cel mai rafinat și mai

• Vrei să fii un câștigător de suflete pentru Hristos, plin de succes? Trăiește atunci viața câștigătorului de suflete.

Henry Martin

trolat de Duhul, simțământ ce nu poate fi comparat cu nimic altceva în Univers. Bucuria de a fi instrumentul lui Dumnezeu în explicarea frumuseții mântuirii, fie într-o sală plină până la refuz sau într-un birou, unei singure persoane face ca elementele omești ale slujbei noastre să nu fie băgate în seamă.

2. VESTEȘTE EVANGHELIA PENTRU CĂ ACEST LUCRU TE STIMULEAZĂ.

Noi, profesioniștii religioși, putem deveni atât

lia, a vesti cu credincioșie Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta va împlini totdeauna ceea ce El l-a trimis să îndeplinească și va prospera oriunde El îl trimite (Is. 55, 11).

3. VESTEȘTE EVANGHELIA AVÂND ÎN VEDERE SITUAȚIA DE CRIZĂ ÎN CARE NE GĂSIM.

Sarcinile noastre birocratice pot deveni așa de mari, încât, uneori, noi folosim metode care s-ar potrivi mai bine unor corporații uriașe decât unei bi-

plin de tact trebuie să vorbească în mod hotărât. Lucrarea de evanghelizare face pe ascultători să fie conștienți de urgentele lor nevoi spirituale, astfel încât ei vor reacționa în consecință.

4. DEZVOLTĂ-ȚI CONCEPȚIILE CU PRIVIRE LA VESTIREA EVANGHELIEI.

Parametrii metodelor noastre de evanghelizare (de predicarea Evangheliei) nu trebuie să fie înghețați în trecut. Domnul Hristos „căuta să aibă acces la oa-

- (Continuare în pag. 18) -

„FAC UN SINGUR LUCRU“

Arn prezentat, în numărul pe februarie al revistei noastre, inițiativa organizării „Asociației Pastorilor Pensionari“, prezentând câteva gânduri în legătură cu rațiunea organizării acestei asociații.

„Dar“, spune mai departe fratele Popov, decanul de vârstă al pastorilor pensionari din Uniunea noastră, „aceste motive le considerăm secundare. Un alt motiv, un motiv mult mai serios, mai esențial, sunt stările de lucruri, evenimentele și întâmplările din lume și din biserică - și aceasta la nivelul membrilor și al pastorilor - evenimente ce s-au petrecut și se desfășoară sub ochii noștri.

În Epistola apostolului Petru, citim că profeții, care au profetizat despre prima venire a Domnului Hristos, au urmărit cu stăruință evenimentele și împrejurările legate de acest eveniment. La rândul său, apostolul Pavel, referindu-se la anumite „împrejurări“, spune în concluzie: „Acum, mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut“ (Rom. 13, 11). Și dacă profeții și apostolii urmăreau evenimentele profetice ale primei veniri a Domnului Hristos, cu atât mai mult noi trebuie să urmărim evenimentele profetice ale celei de a doua veniri a Domnului.

Iubiți frați, noi avem o imperioasă nevoie de a ne întâlni pentru a studia și discuta împreună evenimentele și stările de lucruri din lume și din biserică, cum și rolul lor în așteptatul eveniment al revenirii Domnului Hristos. Avem nevoie de a ne informa reciproc și de a fi la curent cu problemele ce confruntă lumea și biserica.

De fapt, evenimentele din lume și din biserică, ce ne vorbesc cu putere despre apropiata venire a Domnului Hristos, au început să se deruleze de mult.

Doresc să mă refer numai la câteva din ele, evenimente ce au avut loc în secolul nostru.

Eu m-am născut la 5 martie 1901. Generația mea formează o verigă între două secole, între lumea veche a secolului trecut și lumea nouă a acestui secol. Lui Daniel, îngerul i-a spus că în vremea sfârșitului „cunoștința va crește“. Eu am trăit în timpul celor două războaie mondiale. Am văzut cum armatele rusești, în primul război mondial, se târau ca lăcustele, mergând pe jos, iar în urma lor erau coloane lungi de câte 50 și 100 de căruțe pentru aprovizionarea armatelor. Când s-a început al doilea război mondial, mă aflam la Cernăuți. În Sabat, ne-am strâns mai mulți la familia fratelui pastor Bălan Leon. La miezul nopții am fost treziți de un zgomot infernal. Dimineața am aflat că, în momentul în care Germania a declarat război Uniunii Sovietice, aviația germană a distrus aerodromul, prefăcând toate avioanele în scrum.

Copil fiind, eu și locuitorii comunei am văzut pentru prima dată un automobil și chiar în curtea părinților mei. Regele Carol și familia regală au venit în vizită și au fost găzduiți în casa părinților mei, singura casă cu etaj din comună.

Pe balconul casei părintești a fost instalată o cutie vorbitoare. Era primul aparat radio și oamenii din sat se adunau să vadă și să audă această minunăție. Azi, automobilele și radioul fac în mod natural parte din viața noastră.

Nu de mult, Comunitatea Brașov a fost vizitată de un pastor din Cernăuți, fratele Moscovciuc. Înainte de a veni la credință, el a fost inginer atomist, lucrând paisprezece ani pe submarine, cu grad de maior. Dânsul ne-a vorbit despre „Dumnezeu în microcosmos“, referindu-se la legea relativității a lui Einstein. El a spus:

„Astăzi, noi cunoaștem și putem înțelege cum din nimic Dumnezeu a adus la existență lumea. Einstein a demonstrat faptul că materia vizibilă și pipăibilă (lemn, fier, piatră, etc) poate fi transformată în energie invizibilă și, invers, energia invizibilă, în materie vizibilă.

Toate acestea ne vorbesc despre grăbirea revenirii Domnului Hristos.

Dar și în biserică se petrec lucruri care vorbesc tot atât de puternic despre revenirea Domnului.

Întreita solie îngerească își continuă lucrarea pe toate meridianele globului pământesc și mulți sînt aceia care iau seama la glasul ei, iar numărul celor ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus crește vertiginos. Dar și Satana și instrumentele lui fac ravagii.

Încă de la început, el a căutat să distrugă biserica. Ideile panteiste ale Dr. Kellog, iar mai recent „Criza în teologie“ (Ford) și acțiunea deschisă împotriva Spiritului Profetic sau mulțimea cazurilor de „pastori independenți“ sînt încercări ale arhivrajmașului de a lovi în doctrina și organizația bisericii.

Tendențele ecumenice și „Noua ordine“ ce se promovează sunt semne precise ale direcției către care se îndreaptă lumea. „Dala Lama“, conducătorul religios și politic al lumii budiste, spunea:

„Spre a defini legile cosmice, care sînt aceleași pentru toate credințele, avem trebuință de o spiritualitate cosmică, în vederea realizării căreia toți conducătorii religioși trebuie să se unească. Aceștia trebuie să spună oamenilor politici care sunt aceste legi și ce cere Dumnezeu, zeli sau cosmosul de la omenire... De asemenea, este de așteptat ca,

- (Continuare în pag. 18) -

Dacă este iarnă spirituală în comunitatea ta, nu te întreba: Ce face pastorul? Ce fac conducătorii? De ce nu ne rezolvă problema? Plasând toate responsabilitățile asupra altora, nu rezolvăm problema. Așteptând ca alții să facă lucrarea Domnului nu este o soluție. Este ușor să arătăm către alții, care să facă ceva. Către pastor, către prezbiter, către diacon... Este iarnă în viața ta? Nu așeza răspunderea asupra altcuiva: „Dacă părinții mei ar..., dacă conducătorii Bisericii ar..., dacă profesorii ar...”.

Primul pas în venirea primăverii este să-ți asumi răspunderea. În Israel, era un tânăr care dorea primăvara. El vedea problemele și sufletul lui răspundea la spusele profetului. El își imagina o lume mai bună. Își imagina, dar ce putea el să facă? Era cel mai tânăr și singurul supraviețuitor al familiei lui. Toți frații lui muriseră în lupta cu madianiții. El venea dintr-o familie săracă. Tatăl lui era un idolatru. Dacă era cineva care să rezolve problema lui Israel, cu siguranță că nu putea fi tânărul acesta, Ghedeon. El se afla la teasc - bătea grâul. Era acolo, la teasc, nu pentru că era vremea grâului. El se temea să nu-l afle cineva. El ascunsese cei câțiva pumni de grâu, care nu fuseseră furați sau distruși, ca să-i poată da alor lui. În timp ce era acolo, el se tot gîndea la poveștile auzite de la părinții lui, despre biruințele lui Moise, ale lui Iosua. „De ce nu face cineva așa ceva astăzi?” se întreba el. Israel are nevoie de cineva care să-l întoarcă de la idolatrie și să-i învingă pe madianiți. „De ce nu face ceva noul profet? De ce nu pregătește el un atac contra dușmanului nostru?” Întorcându-și privirile către stejarul din spate, el a auzit cuvintele uimitoare pe care le găsim în Jud. 6, 12: „Domnul este cu tine, viteazule!” „Ce anume? Domnul cu mine? Nu, nu eu. Trebuie să vă înșelați”. „Dar, domnule, a zis Ghedeon, dacă Domnul este cu

noi, de ce ni s-au întâmplat toate acestea? Unde sunt toate minunile despre care ne-au vorbit părinții noștri, când ziceau: 'Nu ne-a scos Domnul din Egipt?' Acum Domnul ne părăsește și ne dă în mâinile lui Madian.”

Ghedeon este supărat. Domnul este cu noi? Este ca și cum ai spune cuiva care tocmai a picat la examen: „Domnul este cu tine, student sârguincios”.

Ca și cum ai spune cuiva care a fost umilit: „Domnului este cu tine, prietene”. Lui Ghedeon i s-a părut ciudat că persoana respectivă i-a spus că Domnul este cu el. Unde erau minunile? El auzise poveștile copilăriei - stâlpul de foc, mana din cer, cutremurele, distrugerea dușmanilor. Răspunsul Domnului către Ghedeon a fost: „Mergi, cu puterea aceasta pe care o ai, și izbăvește pe Israel din mâinile madianiților; oare nu te trimit Eu?” Du-te cu puterea aceasta pe care o ai? Ce fel de putere este aceasta, a speriatului Ghedeon, care se ascundea cu lașitate la teasc, care privea peste umăr cu teamă, tresărind la trosnetul unui vreasc, sau se înspăimânta permanent la gândul că cineva tabără asupra lui și îi ia grâul?

Sunt sigur că Ghedeon s-a gândit: „Ce vrei să spui cu 'această putere a ta'. Ce putere!” De ce era Ghedeon un viteaz? Ce putere avea el? Rețineți că aceasta s-a spus înainte ca el să-i învingă pe madianiți. Îngerul Domnului îl numește viteaz înainte de victoriile lui. Care a fost vitejia lui Ghedeon? De ce a fost el un viteaz, înainte de orice bătălie? El a văzut nevoia, a recunoscut problema, a avut o viziune despre cum ar trebui să stea lucrurile. Puterea lui nu a fost ceea ce oamenii numesc putere. El s-a văzut neputincios, dar el a

văzut problema și a simțit durerea. Ardea inima în el văzând suferința poporului său.

Dacă în Biserică urmează să vină primăvara, ea va veni prin cei care recunosc problema, care văd nevoia. Dacă în comunitatea ta urmează să vină reînvierea, dacă războiul împotriva lui Satan va fi eficient în acest an de evanghelizare, prin tineretul Bisericii tale, aceasta va veni prin cei care sunt conștienți de acest fapt - faptul că este iarnă. Dacă primăvara urmează să vină în experiența uscată pe care o ai, ea va veni când vei recunoaște că este iarnă. Dacă simțiți durerea, găsiți o soluție. Dacă vă e dor ca lucrurile să meargă mai bine, aceasta este puterea ta: să fii o parte a soluției. Vedeți, una dintre problemele familiilor tulburate este aceea că ele acoperă problemele, le țin secrete chiar între ei. Secret de familie. Nu discută problema nici unul cu altul. Și familia ajunge chiar să nege problema. Dacă nu vorbim despre ea, s-ar putea să dispară. Este prea dureros să vorbim despre așa ceva. S-ar putea să fie probleme cu copiii, cu drogurile sau cu certurile între soți, pe care familia le suportă, dar nimeni nu discută despre ele.

Vreau să repet, dacă vă e dor ca lucrurile să se schimbe, aceasta este puterea ta: să fii o parte a soluției. Durerea ta să te

conducă să găsești putere în Domnul. Dacă urmează ca primăvara să vină în această familie care suferă, ea va veni prin cel care recunoaște problema și care, prin harul lui Dumnezeu, caută ajutor. Dacă primăvara urmează să vină în Biserica Laodicea, dacă evangheliismul plin de Duh Sfânt va pătrunde la organizațiile de tineret adventiste, ea va veni prin cei care recunosc problemele și care, prin harul lui Dumnezeu, fac ceva. Primăvara va veni în viața ta spirituală atunci când vei flămânzi și înseta după neprihănire.

Când degetul responsabilității a fost îndreptat către Ghedeon, el și-a schimbat optica. Vedeți, era un lucru să se plângă despre situație, dar era cu totul altceva să aibă răspunderea din partea lui Dumnezeu spre a schimba lucrurile. Ascultați la scuzele lui Ghedeon: „Dar Doamne, a zis Ghedeon, cu ce să izbăvesc pe Israel? Familia mea este cea mai săracă din Manase și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu. Eu sunt un nimeni, Doamne, sunt țăran, sunt sărac, nu vorbesc bine limba, nu sunt prea educat.” Este ușor să te plângi de Biserică. Dar când ai o răspundere este altă poveste. Noi nu suntem conducători aleși, nu suntem destul de în vârstă, noi nu știm răspunsurile. Recunoașterea problemelor aduce responsabilitate. Recunoașterea problemelor este un pas uriaș în rezolvarea lor. Scuze, scuze. Este ușor să te plângi de Biserica Laodicea, dar, când este vorba de acțiune, încep scuzele.

O mulțime de oameni ai lui Dumnezeu au avut perioade când s-au scuzat. Iona a fugit în altă parte, dar apoi s-a întors la Ninive să aducă redeșteptarea și Dumnezeu i-a dat succes. Ieremia a spus: „Eu nu pot vorbi, căci sunt un copil. Nu eu, Doamne.” Dar Domnul i-a atins buzele și el a devenit un profet. Moise a zis: „Cine sînt eu să mă duc la faraon și să scot pe israeliți din Egipt?” Dumnezeu a venit în viața lui și, după 40 de ani de studiu în deșert, el a scos pe Israel din Egipt. Ellen White a fost cea mai

slabă dintre cei slabi, dar ea a fost un conducător în Biserica noastră. Noi paralizăm de frică atunci când vedem o problemă serioasă. Noi credem că este prea mare pentru noi, așa că ne ascundem de ea la teascul de struguri. Am putea fi ispițiți să spunem: „O, dacă aș primi o solie, așa ca Ghedeon, ar fi altceva.” Sau am putea spune: „Dacă mi-ar vorbi un înger, aș face orice mi-ar cere.” Dar eu întreb: Ce este o chemare din partea Domnului? Ar putea ea veni prin mine, în timp ce vă vorbesc? Ar putea ea veni prin Duhul Sfânt, vorbind inimii voastre? Ar putea ea veni de la tine, care vezi problema ce trebuie corectată? Care a fost răspunsul Domnului la scuzele lui Ghedeon? Domnul a răspuns: „Eu voi fi cu tine și vei bate pe Madian ca pe un singur om.” Toate chemările Domnului sunt împuterniciri. Atunci când voința omului cooperează cu voința lui Dumnezeu, ea devine omnipotentă, orice poate fi făcut la porunca Sa și se realizează prin puterea Sa. Toate cererile lui sunt împuterniciri, scria serva Domnului.

Cine va aduce primăvara în Biserică? Cine va scoate Biserica din starea laodiceană? Cine va aduce reînvierea în Biserică? E.G.White scria: „Când noi ne predăm cu totul lui Dumnezeu și în lucrarea noastră urmăim călăuzirea Lui, El se face răspunzător pentru îndeplinirea ei. Noi nu trebuie să ne temem pentru eșecul eforturilor noastre sincere; nu va trebui să ne gândim la eșec, noi trebuie să cooperăm cu Acela care nu a cunoscut nici un eșec.”

Unii dintre voi, tinerii, care mă ascultați astăzi, vedeți nevoile Bisericii și trebuie să vă gândiți să intrați într-o activitate permanentă în serviciul ei. Dumnezeu are nevoie de voi, iar noi vă spunem bun venit. Poate vă așteptați ca Domnul să vă bată pe umăr. Dar singurul semn de care aveți nevoie este să fiți mișcați de cerințe și să vedeți problemele.

Acesta este semnul prin care Duhul Sfânt vorbește inimii voastre. Puterea lui Ghedeon a constatat în înțelegerea problemelor.

Dragi tineri, nu așteptați ca alții să facă lucrarea. Nu așteptați ca părinții sau conducătorii voștri să decidă misiunea voastră. Dumnezeu îi conduce pe tineri, ca și pe bătrâni. Faceți planuri de a fi instrumente în mâna lui Dumnezeu. Aduceți ploaia târzie Bisericii. Făcând planuri pentru 1993, anul evangheliismului pentru tineret, vă rog să rețineți trei lucruri:

1. Nu subminați temelile acestei Biserici. Există principii date bisericii noastre, care definesc misiunea noastră. Nu ignorați credința noastră istorică.

2. Fiți siguri că planurile pe care le faceți vă cer mai mult decât activități sociale și anume o puternică implicare spirituală.

3. Aveți grijă ca programele pe care le dezvoltați să nu se concentreze la ce puteți face pentru voi înșivă, ci ele să includă comunicarea Evangheliei și altora din localitatea voastră. Este important să avem părtașie, dar urmăriți, în planurile pe care le faceți, ca însărcinarea Evangheliei să ajungă să fie comunicată întregii lumi. Nu uitați cuvintele Domnului nostru către Ghedeon. Când Ghedeon se întreba de ce Domnul nu mai conduce pe israeliți ca în trecut, El i-a spus: „Mergi în puterea aceasta a ta, și salvează pe Israel din mâinile lui Madian; nu Eu te trimit?”

Aceasta este provocarea lui Dumnezeu către urechile și inimile voastre, dragii mei tineri. Credeți în adâncul sufletului vostru că voi puteți schimba lucrurile, voi sunteți cu disperare necesari acum. De-a lungul întregii istorii, Dumnezeu a folosit tineri, iar acum El te cheamă și pe tine, în aceste zile de sfârșit ale istoriei. Familia voastră de frați A.Z.Ș. din întreaga lume privește la voi, să vă asumați rolul vostru în lucrare, să încheiați lucrarea Evangheliei pe tot pământul. Cu viziunea și consacrarea voastră, sub puterea Duhului Sfânt, noi ne vom aduna cu Isus în jurul acestui măreț tron al lui Dumnezeu. Acolo vom cânta și vom mări pe Dumnezeu, zicând: „În sfârșit acasă, în sfârșit, acasă! Slavă Domnului, suntem din nou acasă!”

CINA DIN UMBRA CRUCII

- (Urmare din pag. 6) -

pere iubirea lui Dumnezeu (Ioan 3, 16) și să asigure biruința asupra celui rău. Când Isus Hristos a murit pe lemnul crucii și apoi a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând, au apărut zorii unei noi ere. S-a arătat Ziua Mântuirii.

Slava care radiază de la Crucea Golgotei, slavă ce se oglindește în caracterul lui Dumnezeu - dreptate, îndurare, milă -, strălucește atât de luminos acolo, la înălțimea Calvarului, încât Universul întreg a fost iluminat.

Când căutăm o definiție a dragostei, să n-o căutăm în dicționare, ci la cruce. Acolo vom înțelege că Domnul Hristos n-a fost răstignit între două lumânări la un altar, ci crucea a fost așezată, între doi tâlhari, pe „Dealul Căpățâni”, loc destinat celor mai de rând tâlhari. Da, istoria Mântuirii s-a scris la Golgota, cu sângele nevinovat al Fiului lui Dumnezeu, devenit și Fiu al Omului. Acolo și atunci a fost definitiv înfrânt arhivrajmașul lui Dumnezeu, al adevărului și al iubirii, Satana.

BIRUINȚA OBTINUTĂ PRINTR-O APARENTĂ ÎNFRĂNGERE

Domnul Vieții a fost mai întâi trădat, tăgăduit, părăsit, batjocorit și, în final, crucificat. Priviți-L... întins pe lemn, străpuns de cuie, spânzurat pe lemn, țintuit și... înfrânt... în trup, dar biruitor asupra celui rău.

Acolo a fost condamnată mândria, vanitatea, invidia, ura, lașitatea, brutalitatea. Acolo, răul a fost înfrânt prin bine. Biruit în ceea ce privește osânda păcatului, Isus era biruitor asupra păcatului. Zdrobit în natura Sa umană de puterea de fier a Romei și de ura mai marilor norodului Său, El zdrobea capul șarpelui. Isus a făcut din frângerea crucii tronul slavei.

Crucea a fost atunci eșafodul Lui, dar El l-a transformat în „Caleașca Sa împărătească”, determinând mai târziu pe Pavel și pe toți

urmașii Săi să declare: „Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu Crucea lui Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Gal. 6, 14).

Golgota ne vorbește despre adevărata noastră valoare și cât de mult a costat salvarea noastră. Aici, la Golgota, îmi dau seama că Isus trebuie să fie totul în viața mea (Rom. 7, 18; Filip. 4, 14).

Crucea nu va inceta niciodată să fie puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea celui care crede (1 Cor. 1, 23,24), chiar dacă pentru alții ea este o nebulie.

Și trebuie să subliniem marele adevăr - că numai Cel răstignit (Gal. 2, 20) poate vorbi altora despre valoarea crucii. Numai cel care a murit cu Hristos poate vorbi altora despre bucuria trăirii cu El.

Pastor,
Dumitrescu Eugen

CINE SE INTIMIDEAZĂ DE EVANGHELIZARE?

- (Urmare din pag. 14) -

meni pe calea celor mai familiare asocieri” (E.G.White, Evangelism, p. 55). Să ne gândim la seminarii, la predarea modelului în care să studiești sau la extinderea folosirii mijloacelor electronice. „Caută și alte moduri creatoare, evaluează diferite forme ce sunt pline de succes astăzi. Este posibil să găsești o metodă care să-ți permită să te simți bine vestind, comunicând solia Evangheliei. Goliat se află acolo și așteaptă să fie înfrânt, dar armura lui Saul nu este unica armură. Folosește cu multă rugăciune metodele ce se potrivesc cel mai bine stilului și temperamentului tău, apoi fă planuri pentru a le aplica. Evanghelizarea trebuie să ocupe mai mult și tot mai mult timpul nostru, nicidecum mai puțin” (Idem, p. 17). Serviciul săptămânal de rugăciune poate deveni o oră plină de putere atunci când predicarea evanghelică devine punctul central. Serviciul de închinare nu este un timp de amuzament. Avem cea mai importantă solie din Univers și trebuie s-o prezentăm cu claritatea și căldura care să marcheze valoarea ei. Duhul

Sfânt, trimis de Dumnezeu, va demonstra capacitatea Sa de a mișca și atrage sufletele. Creșterea numărului de membri va fi însoțită de o nouă conștiință și apreciere a harului mântuitor al lui Dumnezeu. Membrii vor dori atunci să se implice în această lucrare. Numărul vizitatorilor va crește - zelul ce însoțește efortul evanghelic va continua să îmbogățească experiența închinării.

5. ROAGĂ-TE PENTRU PRICEPERE ÎN TRANSMITEREA SOLIEI EVANGHELIEI, roagă-te cu stăruință, nu atât de mult pentru a fi un mare predicator, ci pentru capacitatea, pentru priceperea de a împărtăși și altora solia Evangheliei într-un mod care să atragă sufletele la Hristos. Ce cerere poate fi oare mai în armonie cu voința lui Dumnezeu? Și noi știm că „dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă” (1 Ioan 5, 14).

FAC UN SINGUR LUCRU

- (Urmare din pag. 15) -

înainte de începerea mileniului, Papa să apară înaintea Națiunilor Unite, adresându-se lumii în numele tuturor religiilor lumii, prezentând punctul de vedere religios cu privire la cel de al treilea mileniu, care trebuie să fie un mileniu spiritual” (New World Order”, p. 8).

Stimați frați și colegi pastori pensionari ai bisericii A.Z.S., am prezentat cele de mai sus ca o dovadă a faptului că evenimentele se precipită sub ochii noștri, spre împlinirea lor finală.

Noi nu putem fi indiferenți față de cele ce se întâmplă în lume și în biserică. Viața și activitatea noastră s-au consumat aici și noi avem datoria de a ne aduce aportul la binele și rămânerea acestei biserici pe linia credinței, dată sfinților odată pentru totdeauna. Un spirit străin bate la ușa bisericii.

Dumnezeu să ne ajute să facem totul pentru prosperitatea și unitatea bisericii.

A. Popov

UN HRISTOS FALS

ȘI SECTA LUI

(Continuare din numărul trecut)

Sinuciderea, ca o jertfă su-premă adusă lui Dumnezeu, n-a avut loc în acea dimineață de Paști. Se pare că vîlva provocată de toate canalele mass-media a zădărnicit planul lui Howell. Dar poliția, alertată de neliniștitoare zvonuri, s-a pus în gardă.

Cu două săptămîni înaintea izbucnirii conflictului armat, cineva din California de Nord l-a sunat pe un adept al lui Howell „în legătură cu zvonul că în două săptămîni se va întîmpla ceva teribil la această sectă”.

28 februarie 1993. O sută de agenți federali (F.B.I.) înconjoară tabăra „davidienilor” din Waco, Texas, cu intenția de a o cerceta pentru deținerea ilegală de arme. Informația se dovedește a fi exactă, membrii sectei, conduși de Vernon Howell, ripostează cu arme automate de mare calibru, omorînd patru polițiști și rănind alți 11.

2 martie. Într-un interviu realizat prin telefon, Vernon Howell, aflat încă în tabăra asediată, împreună cu alți 75 de membri ai sectei, anunță că va muri în urma rănilor provocate în lupta de duminică. Promite eliberarea unor adepți în seara aceleiași zile, dacă va putea „propovădui prin radio învățăturile sale sfinte”.

4 martie. Un „mesaj” de la Dumnezeu, primit de liderul sectei, îi determină hotărîrea de a lupta pînă la capăt. Tabăra fortificată a davidienilor se întinde pe 31 hectare, fiind dotată cu pasaje subterane și depozit de armanent. Howell declară că în tabără sunt 20 de copii, 47 de femei și 43 bărbați.

Mai apare un „Hristos” în persoana californianului Jeff Terrel în vîrstă de 31 de ani. Pradă unei crize de isterie, acesta strigă

întruna: „Eu sunt Isus Hristos, duceți-mă la Waco!”

6 martie. Ca urmare a protestului nostru de a ne identifica cu această sectă, în „Evenimentul zilei” apare un titlu cu litere mari „Davidienii nu sunt adventiști”.

La Waco, au loc negocieri între sectanți și poliție, 18 copii fiind eliberați din tabăra fortificată.

12 martie. Cel puțin 10 sectanți și-au pierdut viața în lupta cu F.B.I. Howell respinge toate eforturile poliției, neajungîndu-se la nici un compromis. Armata americană anunță deplasarea de blindate în zonă, dar Howell îi avertizează cu sînge rece pe militari că dispune de rachete și este gata să le folosească. „Suntem gata de război” - afirmă el - „vă dau ocazia să vă salvați, plecînd înainte de a vă arunca pe toți în aer.” Spune că „nu se va preda pînă cînd nu va primi un mesaj de la Dumnezeu, în acest sens.”

19 martie. Membrii sectei davidienilor își dau seama că ar dori să părăsească tabăra fortificată de lîngă Waco. Ei pregătesc o listă cu numele fiecărui și cu întrebări la care agenții F.B.I., ce asediază tabăra din 28 februarie, trebuie să răspundă. Întrebările se referă la pedepsele individuale pe care le vor primi cînd se vor hotărî să se predea, la locul unde va avea loc judecata lor, etc. Howell a lipsit de la negocieri, invocînd agravarea rănilor la un braț și în regiunea abdominală.

Ce cred davidienii?

După această urmărire cronologică a istoriei sectei davidiene, să trecem în revistă principalele lor învățături, care au permis o astfel de deviere de la tot ce se poate numi normal. Spre a ilustra și mai

convingător marea deosebire care există între Biserica noastră și secta în cauză, amintim și credința noastră biblică referitoare la cele cinci puncte de învățatură ale sec-tei.

1. Isus Hristos

Adventiștii cred că Domnul Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, care a murit pentru salvarea tuturor oamenilor din toate timpurile, a acelor care cred în El și țin poruncile lui Dumnezeu. După învierea Sa glorioasă, El S-a înălțat la ceruri, la Tatăl, unde Se află și acum.

Vernon Howell (David Koresh) pretinde că el este Isus cel reîncarnat, fiul lui Dumnezeu, trimis să judece lumea într-un mod în care Isus din Nazaret n-a fost în stare, fiindcă era lipsit de experiența păcatului, familiară lui Howell. De aceea, Isus din Nazaret a murit doar pentru aceia care au trăit pînă la El.

2. A doua venire a lui Hristos și Pămîntul Nou

Ca și toți ceilalți creștini, adventiștii așteaptă revenirea vizibilă, în sens literal, a lui Isus Hristos pe acest pămînt, pentru a restabili Împărăția Sa. Biserica n-a fixat niciodată date la care va avea loc acest eveniment, dar vestește că, potrivit profețiilor biblice, apropierea lui este evidentă.

Davidienii cred că Vernon Howell este împăratul împărăției mesianice care va distruge toate celelalte puteri pămîntești și va stăpîni lumea întregă.

3. Serviciul militar și combatanța

Printre primele învățături ale Bisericii Creștine Adventiste, organizate în timpul războiului civil din S.U.A., se află și respectul pentru viața omenească, exprimată în refuzul adventiștilor de a folosi arma în timp de război, deci îndreptată către semenii.

Tinerii adventiști au fost totdeauna îndrumați să satisfacă cu loialitate orice serviciu cerut de patrie, dar într-un mod care este în armonie și cu Legea lui Dumnezeu. În armată, acesta este ser-

viciul militar necombatant. Încă din 1863, adventiștii au obținut de la guvernul Statelor Unite ca serviciul necombatant, mai ales

cel sanitar, să fie acceptat în locul celui combatant.

În contrast cu aceasta, secta davidiană și-a adunat un ade-

PAGINI DE ISTORIE ADVENTĂ CONTEMPORANĂ COMUNITATEA ADVENTISTĂ DE LA CANAL (2)

- (Urmare din pag. a 5-a) -

A doua zi, după ce fusese adus la dispensar înghețat „sioi”, pentru că n-a făcut temperatură, firavul Custoș este declarat apt de muncă și trimis în bătaia viscolului „la lopată”, pe fronturile de muncă ale Canalului.

Da, prin credință, aceștia au „suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare... lipsiți de toate, munciți” (Evr. 11,36.37).

V. Fereșteanu

vărat arsenal de arme sofisticate pentru a cuceri lumea cu ajutorul lor - conform planului profetic descoperit de Howell.

4. Moralitatea familiei

Biserica adventistă crede că familia este o instituție sfântă, dată de Dumnezeu, iar legătura dintre soț și soție este chiar un simbol al legăturii omului cu Dumnezeu, care exclude posibilitatea relațiilor similare și cu alte persoane.

Dimpotrivă, Howell crede că, în calitate de fiu al lui Dumnezeu, trebuie să îi aparțină tot ce există, inclusiv femeile, măritate sau nu. Din cauza aceasta l-au și părăsit unii dintre adepții lui.

5. Studiul personal al Bibliei și interpretarea ei

Adventiștii încurajează foarte mult studiul individual al Bibliei. Ei învață că fiecare credincios trebuie să urmeze glasul conștiinței sale, condus de Duhul Sfânt în înțelegerea și urmarea adevărului. Pastorii adventiști și ceilalți conducători ai comunității au menirea doar să sfătuiască și să ajute, dar legătura directă și personală cu Dumnezeu este ceea ce stă la baza salvării noastre, oferite de harul lui Dumnezeu.

Davidienii cred că numai Vernon Howell poate interpreta corect părțile mai dificile ale Bibliei, cum ar fi „cele 7 peceți” din Apocalipsa și altele. Ceilalți membri ai sectei n-au dreptul nici să interpreteze, nici să citească Biblia.

Este îndreptățită întrebarea: „Cum s-a putut naște această sectă, cum este posibilă o rătăcire cu Biblia în mână, din care să rezulte situații care uimesc orice om cu bun simț?”

La aceasta, încercăm să răspundem în numărul viitor.

Forray Lazăr

Departament Comunicații

SFÂRȘIT DE CALE

- Adoarme în Domnul fr. Necea Dumitru, membru al Comunității Bogdana, jud. Teleorman.

Născut la 9 aprilie 1928, într-o familie devotată cauzei lui Dumnezeu, cunoaște de mic adevărul, căruia i-a rămas credincios toată viața. Sincer, un om de sacrificiu, un soț și un tată iubitor, a fost mult timp dirijor al corului Comunității, iar între anii 1984 - 1988 a fost prezbiter.

Închide ochii în nestrămutata nădejde a învierii din morți. O mare mulțime, frățietatea și cei care l-au cunoscut și apreciat l-au condus la locul odihnei lui temporare, mângâiați fiind de cuvintele pline de speranță ale Scripturii.

*Pastor,
Petre Nicolae*

- În ziua de 14 martie 1993, adoarme în Domnul sora Maria-Margareta Stroescu, născută

Prisăcaru, membră a Comunității Labirint.

Născută la 28 februarie 1905. în Focșani, cunoaște din fragedă copilărie adevărul, prin fr. Ștefan Demetrescu.

În anul 1932, se căsătorește cu Mihail Stroescu, contabilul Băncii Naționale din Focșani. În familie se vor naște patru feciori, bucuria și nădejdea familiei. Își urmează soțul care va fi mutat la Bacău și apoi la București și, în 1948, flacăra adevărului a topit necredința, iar împreună cu sora ei mai mare, Dr. Eleftera Iacob, și cu mama dânelor, încheie legământul de credință cu Dumnezeu în Biserica Adventă. În 1953 are bucuria ca soțul și trei dintre fiii ei să încheie legământul cu Dumnezeu. La vârsta de 73 de ani, rămâne văduvă și apoi, în 1991, pierde pe fiul ei cel mai mare, pierdere ce a marcat mult viața sa, dar rămânând plină de nădejde în făgăduința revederii cu cei dragi ce au adormit în Domnul. Ultimii ani ai vieții au fost umbriți de aceste pierderi. La 13 martie 1993, sârbătorește ultimul Săbat acasă, cu sora dânsei, apoi se culcă liniștită și somnul ei se va prelungi până în ziua cea mare a învierii.

Cuvântul plin de mângâiere și îmbărbătare al Scripturii a întărit pe cei întristați, prin făgăduințele lui.

Zăpada proaspătă și imaculată, care acoperea tot cimitirul cu un giulgiu nepătat, completa imaginea noului Ierusalim, pe care cei prezenți o vedeau prin ochii credinței, în timp ce Cuvântul lui Dumnezeu lumina și mângâia inimile întristate.

*Pastor,
Manea Liviu*

- Adoarme în Domnul, după o scurtă și grea suferință, sora Ecaterina (Reni) Safciu,

născută Indricău, membră a comunității Târgoviște.

Născută în 1921, are privilegiul de a trăi într-o familie temătoare de Dumnezeu și cu principii puternice în ceea ce privește viața de fiecare zi și viața de credință, fiind cea mai tânără dintre cei opt copii ai familiei.

De tânără, încheie legământul cu Dumnezeu și în 1948, 1949 se afla la Seminarul din Brașov - Stupini.

În 1950, se căsătorește cu pastorul Safcu Gheorghe și va fi de un real sprijin soțului său, ajutându-l efectiv în lucrarea sa, în districtele în care acesta a lucrat (Constanța, Rm. Sărat, Târgoviște). Primește o grea lovitură prin moartea soțului său într-un accident.

Nemângâiată, trăiește cu speranța grabnicei împliniri a făgăduinței veacurilor - revenirea Domnului Hristos - până când inima sa a încetat să mai bată, încredințând lui Dumnezeu pe cei doi fii ai săi, Titus și Arthur, care cu durere și nădejde au așezat-o în patul de pulbere până la trâmbița învierii din morți.

Familia și frățietatea au însoțit-o până la locul unde se va odihni temporar, așteptând revederea cu cei dragi și cu Mântuitorul ei.

*Pastor,
T. Pârvan*

*Ferice de morții care mor
în Domnul!*

**„NU TE TEME!
EU SUNT CEL DINTĂI ȘI
CEL DE PE URMĂ. CEL
VIU. AM FOST MORT ȘI
IATĂ CĂ SUNT VIU ÎN VECII
VECILOR. EU ȚIN CHEILE
MORȚII ȘI ALE LOCUINȚEI
MORȚILOR.”**

(Apoc. 1, 17-18)

„NU ESTE AICI, A ÎNVIAT !“

Să admitem că un personaj sus pus din Ierusalim - de pe timpul Domnului Hristos - s-ar fi angajat să înăbușe în fașă Biserica Creștină. Să ne gândim la diferitele căi și metode folosite de mai marii zilei, pentru aducerea la tăcere a apostolilor și apoi marea persecuție dezlănțuită împotriva apostolilor și urmașilor Domnului Hristos, dar care, în ciuda victimelor făcute... s-a frânt neputincioasă.

Dincolo de toate aceste subterfugii se află un adevăr tăcut, dar care vorbește cu glas de tunet. Un fapt pe care geologia l-a făcut de neclintit. De ce oare, în timpul celor patru ani, timp în care învățăturile Domnului Hristos s-au răspândit în mod formidabil în Ierusalim și dincolo de el, nici Ana și nici Caiafa și nici un membru recunoscut al camarilei Saducheilor, n-au putut găsi nici o cale de a ieși din dilema în care se găseau?

Dacă trupul lui Isus se afla în mormântul lui Iosif sau în alt mormânt, n-ar fi făcut ei totul, chiar imposibilul, ca acesta să fie găsit și arătat publicului pentru a aduce la tăcere pe apostolii care vesteau cu putere că „Hristos a înviat“? În nici un document din acel timp nu se amintește ceva în legătură cu acțiunile Sinedrului privind găsirea trupului lui Hristos.

Ei n-au făcut nimic, pentru că nu aveau ce face. Niciodată ucenicii n-au fost cercetați pentru a mărturisi, a spune unde au ascuns trupul lui Isus. În schimb, li s-a cerut cu insistență și sub amenințări, să nu mai vorbească în Numele Lui.

Ca o ironie a soartei apostolii și-au început campania lor de Evanghelizare, dintr-un loc situat la o jumătate de oră de mers, de locul unde, dacă Hristos n-ar fi înviat, ar fi trebuit să se afle rămășițele pământești ale Marelui lor Învățător.

Convingerea cu privire la faptul că mormântul era gol, era universală. Peste veacuri, ecoul celor spuse de înger în dimineața învierii, ne încredințează de acest mare adevăr mântuitor. „Nu este aici... a înviat după cum zisese“ (Mat. 28, 6).